

Rubense Schone ver- telt

Editie 2007

door Ingrid Jansen.

foto's: Ingrid Jansen.

deze blogs zijn origineel verschenen op ingridspersonal.nl

Licentie: Creative Commons BY-NC-ND

Inhoud

26-mei-2007: Wereld-einde.....	4
27 mei 2007: Borderline Outdoor	5
07-jun-2007: Achterlopen	6
10-jun-2007: De Slag om Bourtange	7
10-jun-2007: Nu.nl humor.....	9
16-jun-2007: Ordina Oracle Solutions Familiedag.....	10
19-jun-2007: Lekker weg	12
21-jun-2007: Efteling	14
28-jun-2007: Mijn tweede vakantieweek	16
01-jul-2007: Een dagje treinen.....	17
14-jul-2007: Droevige verjaardag	19
20-jul-2007: Dat verdraaide mooie weer	20
25-jul-2007: Op de radio	22
27-jul-2007: Goed bericht.....	23
27-jul-2007: Opmerkelijke-berichten-dag.....	24
30-jul-2007: Nieuw pand	25
09-aug-2007: Eerste wankle schreden.....	26
14-aug-2007: Rambam.....	27
16-aug-2007: De liefde van de man gaat door de maag.....	28
24-aug-2007: Een skybox in de Euroborg.....	29
20-sep-2007: Bommel is back!	31

24-sep-2007: Musical	32
08-okt-2007: Jumpstyle en ik.....	34
15-okt-2007: Opzij, opzij, opzij	36
19-okt-2007: Ordina kennissessie: Steven Feuerstein.....	38
20-okt-2007: Efteling.....	40
29-okt-2007: Indoorskiën.....	43
11-nov-2007: De Zwarte Markt.....	46
16-nov-2007: Stenen gooien	48
02-dec-2007: Grease is still the word!	51
27-dec-2007: Kreupel in de Efteling.....	53

26-MEI-2007: WERELD-EINDE

Wie van jullie is er al naar Pirates of the Carribean: At world's end geweest?

Nu, ik vandaag al wel. En het is een echt heel ongelooflijk super fantastisch mooie film! Eéntje die je echt moet gaan zien dus! Nu is drie uur Johnny Depp natuurlijk nooit verkeerd, maar deze film laat je bijna wensen zelf een piraat te zijn :)

Ciao,
Ingrid.

27 MEI 2007: BORDERLINE OUTDOOR

Vandaag gaan we naar het Borderline Outdoor Festival in Leek. Op Landgoed Nienoord. Dus we hopen dat het droog weer blijft, op zo'n landgoed is het vast onverhard en als het dan regent...en buiten.....dan wordt het vast een modderpoel.

In de ochtend ziet het er niet zo jofel uit, maar we bellen wat over-en-weer en we besluiten om toch te gaan. Als het dan onverhoopt toch gaat regenen, zien we dan wel weer. Als we daar aankomen schrikken we wel van de dansvloer. Die is namelijk helemaal scheef aangelegd en heel erg ongelijk. Moeten we nu echt heel de tijd heuvel-op dansen? Shit man, dat valt best wel tegen.

Gelukkig zijn de artiesten wel de moeite waard, Tresspass is natuurlijk altijd oké, net als DJ Eddy. Verder zijn er twee duo's (Martijn en Ester en René en Angela) en er is een band die Skytune heet. En allemaal zijn ze best wel goed :) . Dat vergoedt al dat heuvel-op dansen toch wel!

Ciao,

Ingrid.

07-JUN-2007: ACHTERLOPEN

O jee, o jee.

Eigenlijk ben ik dus gewoon erg slecht in het bijhouden van een weblog. Dat blijkt nu wel weer, want net weer begonnen loop ik direct alweer anderhalve week achter. Is het een excuus dat het een enigszins enerverende tijd is geweest? Ik hoop van wel, en anders lees ik jullie mening wel in het gastenboek :).

In die periode is er veel, en eigenlijk toch ook weer weinig gebeurd. Qua dansen gaan we zo zoetsjesaan naar de zomerstop toe; dinsdag hadden we op de Dance Factory onze laatste les van dit seizoen. Er doen alweer allerlei geruchten en roddels de ronde over komend seizoen, maar ik zie in september vanzelf wel welke waar zijn en welke niet. Evelien gaat als ik het goed heb door tot het eind van deze maand en dan is het zomerstop.

Nou ja, half dan. Want Evelien en Tina organiseren een soortement van zomercursusje in Eenrum. In Zaal Bulthuis op de woensdagavonden in juli en augustus (met uitzondering van 15 augustus, dan is er niks). Dus ondanks de zomerstop kun je toch doordansen als je dat wilt.

En op mijn werk is het business as usual; erg druk dus. Het is soms moeilijk om alle eindjes aan elkaar te knopen, maar aangezien deze week mijn laatste Out-of-Office week is moet dat vanaf volgende week toch weer een stuk makkelijker worden!

Ciao,

Ingrid.

10-JUN-2007: DE SLAG OM BOURTANGE

Na gisteren niets, nou ja weinig, uitgevoerd te hebben gaan we vandaag naar de Slag Om Bourtange.

In de Vesting Bourtange hebben ze dit weekend "Vesting Spectaculum". Volgens hun website wordt er dit weekend een heuse 17e-eeuwse veldslag nagespeeld. Dat lijkt me wel interessant om te zien dus we trekken die kant op. In Bourtange aangekomen wordt direct duidelijk dat ze op heel veel bezoekers rekenen. Er zijn namelijk allemaal weides en veldjes aangewezen als parkeerplaats. Normaal kun je door het dorp heenrijden en direct op een parkeerplaats bij de Vesting parkeren. Nu is dat afgezet. We kopen een parkeerkaartje, zetten de auto weg en lopen naar de vesting. Bourtange is maar klein dus het is niet zo ver.

Bij de ingang van de vesting moeten we entree betalen.

Entree?

Oh, wacht, we mogen dan wel gratis alle musea in.

Nou ja, we willen toch die vesting in dus vooruit.

Eénmaal in de vesting aangekomen blijkt het heel gezellig te zijn. Niet alleen lopen er soldaten patrouille, er is ook jaarmarkt in het dorp. Op het marktplein staan allemaal kraampjes en er is een klein podium waar een troep jongleurs en troubadours muziek maakt. Ik ben blij dat ik mijn fototoestel meegenomen heb! Nu kan ik mooi een paar mooie foto's maken.

Langzaam en overal rondsnuffelend lopen we bij alle kraampjes langs. Er is een kraampje met appelsap, wafels en koffie. Ze serveren het in hele mooie aardewerken bekers. Later komen we er achter dat er drie euro statiegeld op zit (ik vroeg me al af wat dat Duitse woord becherpfand betekende). Verderop hebben ze knoflookbrood en aan de andere kant van het podium staat een kraampje met stenen. Er ligt ook een tabelletje met welke steensoort voor welk sterrenbeeld goed is. Ik vraag wat die mooie zwarte steen bij Steenbok is.

De mevrouw van het kraampje legt uit dat dat obsidiaan is. Obsidiaan blijkt te zijn om spanning en stress weg te nemen.

Eventjes denk ik na. Klinkt goed. Werkt vast niet, maar de steen is mooi om te zien. Er hangt er eentje aan een leren kettinkje die ik erg mooi vind. Ik koop hem. Mocht dat stress-verminderegedoe echt werken, dan is dan een aardig extraatje.

Wat later, als we moe zijn van snuffelen en rondneuzen, gaan we even zitten om naar de troubadours te luisteren, naar de jongleur te kijken en appelsap te drinken.

We zijn juist weer half en half van plan om op te staan als er tromgeroffel klinkt. Soldaten op patrouille denken we. Maar als de troep langskomt, is die groep veel groter dan normaal. Wacht eens, zou rond deze tijd die veldslag niet nagespeeld worden?

We lopen achter de soldaten aan, samen met een hele hoop andere mensen, om maar niets van de veldslag te missen. Buiten de vesting blijken de Spaanse troepen al klaar te staan voor de aanval. De zojuist gearriveerde Staatse troepen moeten de vesting verdedigen. Er is een commentator bij die uitlegt waar alles voor is. De artillerie begint met beschietingen. Als de twee Spaanse kanonnen afgaan schrikken we ons een ongeluk. Wat een knal! Even later wordt het artillerievuur vanuit de vesting beantwoordt. Dat kanon is duidelijk groter want die geeft een nog veel grotere knal! Oortjes dus maar dichtdoen zodra ik "VUUR" hoor roepen, neem ik mezelf voor.

Naast kanonnières zijn er pikkeniers, musketiers en zwaardvechters. Zodra ze het commando krijgen, rukken eerst de musketiers op, om de pikkeniers dekking te geven legt de commentator uit. Daarna komen de pikkeniers naar voren en proberen de door de Spaanse troepen opgerichte barricade te breken. Het lukt niet en uiteindelijk trekken ze terug.

Na een paar van zulke schermutselingen breken de Spaanse troepen door en weten ze na veel moeite de Staatse troepen terug te dringen tot voor de poort van de vesting. Daar komt nogmaals heel het circus in actie: artillerievuur, musketvuur en man-tot-man-gevechten. De Staatse troepen hebben het moeilijk! Maar uiteindelijk houden ze het, er wordt onderhandeld en de Spaanse commandant geeft zich over.

HOERA!

Iedereen juicht, want de Staatse troepen hebben uiteindelijk toch gewonnen!

Ciao,

Ingrid.

10-JUN-2007: NU.NL HUMOR

Tussendoor even een korte melding van wat krantenkop-humor.

Wat denken jullie van de volgende kop op Nu.nl:

“Snelle trein naar Parijs verder vertraagd”

Ik vind hem leuk gevonden!

Ciao,

Ingrid

16-JUN-2007: ORDINA ORACLE SOLUTIONS FAMILIEDAG

Vandaag is de grote, jaarlijkse Ordina Oracle Solutions Familiedag!

Ik kijk er met gemengde gevoelens naar uit. Het is meestal best wel gezellig, maar het is altijd buiten. En met die massale regen van de laatste dagen zie ik buiten niet zo heel erg zitten. Dat wordt vast een hele baggerige, modderige boel. Nou ja, ik trek oude kleren aan en schoenen die vies worden mogen en ik zie wel.

Om half elf ben ik bij kantoor. Van daaraf stap ik op de bus. Aangezien ik geen zin had om dat hele eind naar Maurik zelf te rijden, laat ik mij liever rijden in een comfortabele touringcar. Lui, ik weet het, maar ik heb toch vakantie. De bus zit niet helemaal vol, ook niet nadat we bij het Hoofdstation nog twee laatkomers opgepikt hebben. Dat verbaast mij, want dat is wel eens anders. Toen we in december naar het Eindejaarsfeest van (toen nog) Vertis gingen, zat de bus wel helemaal vol.

Als we drie uur later in Maurik komen, zijn we eigenlijk te laat, maar nog net op tijd want de activiteiten beginnen net. Ik heb niet zo'n haast want ik heb me opgegeven voor vrije activiteiten. Ik kan dus aan komen waaien als ik daar zin in heb. Eerst een kopje koffie drinken. Na dat kopje koffie ga ik even rondlopen om te zien wat er te doen is. Wat het eerst in het oog springt als ik buiten kom is een hele hoge klimwand. Ik sta even met bewondering te kijken naar de dapperen die naar boven klimmen. Da's duidelijk niks voor mij! Ik loop door op zoek naar een activiteit waarbij ik veilig met beide benen op de grond kan blijven staan. Nog geen tien meter verderop vind ik die. Er staan twee aerobic-sters mensen te werven voor een proeflesje. Ik heb nog nooit ge-aerobic't. Ik besluit om eens mee te doen, dan kan ik mooi eens ontdekken wat dat is en of ik dat leuk vind. We beginnen met iets dat ze body jam noemen. Ze leggen uit dat dat onze warming-up is. Ik vind het wel iets te rielekst voor een warming-up; Marcus' warming-ups waren altijd veel intensiever. Daarna gaan we over op iets dat ze body pump noemen. Het is een tikje aan de agressieve kant, er zitten allemaal boks-bewegingen in. Ik doe mijn best om enthousiast mee te doen, maar kom er al gauw achter dat ik dit niet nog een keer wil doen. Dat agressieve iemand-op-zijn-bek-sla-gedoe is niks voor mij.

Geef mij maar iets vrouwelijks en sierlijks, dat ligt me veel beter :).

Na nog een kopje koffie gedronken te hebben sjok ik over het bruggetje naar het andere veldje. Daar staan boogschiet-achtige doelen opgesteld. En ik wil graag het boogschieten even proberen. In het begin gaat het niet zo heel erg goed, maar toch al wel beter dan de meesten. Al mijn pijlen zitten dan misschien wel in de buitenste, zwarte en witte, ringen, ze zitten in elk geval op de kaart. Als ik een poosje aan het oefenen ben geweest gaat het beter, en mijn laatste drie pijlen voor mijn diner zitten alledrie in de binnenste, rode en gele, ringen.

En daarna eten. Van dat sjoeren aan zo'n boogpees heb ik best trek gekregen dus kom maar op met die barbecue. Ik moet toch nog even geduld hebben, want eerst moeten we even juichen om onszelf. Ordina heeft afgelopen donderdag namelijk de Oracle Partner of the Year gewonnen. Da's in Oracle-land zo'n beetje de prijs der prijzen en we zijn er heel blij mee.

Tijdens het eten zit ik te praten met Vertisiaanse collega's. We verbazen ons om de opkomst. Die ligt een heel stuk lager dan we hadden verwacht. En verder hebben we het nog even over Ordina Nieuwegein. Ik ben er nog nooit geweest, maar ben wel nieuwsgierig. Ik moet na mijn vakantie toch eens een smoes zien te verzinnen om daar een dagje of zo heen te gaan. Anderen zijn er al wel geweest en de meningen zijn verdeeld. Sommigen vinden het mooi en zo, anderen vinden de sfeer en cultuur daar helemaal niks. Het maakt mij allemaal nóg nieuwsgieriger dan ik al was.

In de bus terug naar Groningen besluit ik half-slapend dat ik een bezoekje aan Nieuwegein best in mijn HPM-doelen had kunnen zetten.

Ciao,

Ingrid.

19-JUN-2007: LEKKER WEG

Lekker even weg Joepie! Vandaag ga ik een dagje weg.

Waarheen weet ik nog niet precies. Ik koop een dagkaart en ik zie wel waar ik beland. Ik dacht eerst aan Amsterdam of zo, maar aangezien de zon uitbundig schijnt verander ik in de bus van bestemming en besluit naar Scheveningen te gaan.

Op het Hoofdstation aangekomen koop ik eerst mijn dagkaart. Met korting uiteraard want ik heb zo'n kortingsding van de trein. Het is nog geen 9:00, en aangezien ik na 9:00 pas met korting mag reizen, heb ik mooi nog de tijd voor een kopje koffie in de Stationsrestauratie. In de restauratie zijn ze aan het filmen. Ik heb geen idee waarvoor, maar de regisseur zegt dat ik binnen mag komen en een kopje koffie mag drinken, als ik maar mijn telefoon uitzet en mezelf niet met die filmboel bemoei. Dat laatste vind ik wel jammer, want ik mag ook niet stiekem naar hun mooie apparatuur gluren. Flauw hoor. Maar goed, ik heb wel koffie en dat is toch het belangrijkste!

De eerste trein na 9:00 die gaat is naar Schiphol. Ach, dat is ook wel leuk, dan kan ik even op het panoramaterras vliegtuigen kijken. Met die zon van vandaag zal dat heel aangenaam zijn. Op Schiphol aangekomen is het al lunchtijd, dus koop ik bij een Italiaanse trattoria een Ciabatta Milano (ik blijf toch iets met Italië hebben na mijn bezoek aan Rome...). Die kan ik strakjes op het panoramaterras opeten. Even verderop hebben ze mooie horloges. Ik neus even in dat winkeltje en zie eentje die ik heel erg mooi vind. Ik twijfel. Zal ik hem kopen? Ik vind hem wel heel erg mooi. Ach wat, ik koop hem gewoon!

Eenmaal op het panoramaterras eet ik eerst die ciabatta en daarna kijk ik even rond. Ik maak ook wat foto's. Het is mooi weer en ik geniet een poosje van de zon. Als ik verder loop zie ik dat een hoop mensen op elkaar gepakt staan bij het punt waarop je perfect zicht hebt op de momenteel in gebruik zijnde startbaan. Een poosje sta ik ook naar vertrekkende vliegtuigen te kijken. Ik ben nieuwsgierig waar ze allemaal heengaan...

Later zoek ik het station weer op en ga naar Den Haag Centraal. Van daaruit kan ik met tram 9 naar Scheveningen. Ik loop het station uit en de tram die ik moet hebben rijdt voor mijn neus weg. Een kaartjescontroleuse stelt mij gerust met de mededeling dat over vijf minuten de volgende komt. Ook geeft ze me vast een stempeltje op mijn strippenkaart waarmee ik naar Scheveningen mag. Terwijl ik op de tram wacht, maak ik een fotootje.

In Scheveningen loop ik bij het Kurhaus langs de boulevard op. Heerlijk weer, lekker een warme zon met een fris briesje erbij. Ik voel mezelf helemaal op vakantie. Ik ga eerst even winkelen in de promenade en op de boulevard. Als ik uiteindelijk een heel stuk langs de boulevard gelopen ben, loop ik het strand op en ga langs de vloedlijn lopend weer terug. Het is nu eb, maar als ik een foto probeer te maken van wat schelpen merk ik dat de vloed opkomt. Ieder golfje komt net iets verder dan de vorige en ze spoelen dus ineens over mijn voeten heen. Hu! Het zeewater is net zo koud als ik het verwacht had!. Gauw verder lopen maar weer.

Van lopen krijg je trek, dus als ik weer bij het begin ben ga ik wat eten bij een van de vele strandtentjes. Omdat het door-de-week is, is het lekker rustig, iedereen zit nog op school of op het werk. Als ik uitgegeten ben zoek ik de tramhalte en het station weer op.

De trein naar huis staat al klaar.

Ciao,

Ingrid.

21-JUN-2007: EFTELING

Vandaag gaan Mama en ik een dagje naar de Efteling.

Gisteravond heb ik de taxi al gebeld en gevraagd of ze om 6:00 willen komen. En om 6:00 staat de taxi ook inderdaad voor de deur. Netjes. We halen Mama op en gaan naar het station. Eerst kopen we de treinkaartjes en dan een kopje koffie. Omdat het een doordeweekse dag is, is de kiosk open.

De trein staat er al, dus we stappen in. We zijn blij dat alles zo lekker voorspoedig gaat. Tot en met Zwolle gaat alles stipt op tijd, maar na Zwolle krijgen we vertraging. Er is iets mis met de overwegen, waardoor we niet zo snel kunnen rijden als anders. Ik ben blij dat we op Utrecht meer dan een half uur speling hebben. Door die speling halen we onze trein naar Den Bosch nog net! Ook deze trein heeft last van vertraging, waardoor we in Den Bosch amper tijd hebben om de bus te halen. In ieder geval, we halen hem nog want vanuit de verte zie ik al een heleboel mensen bij de halte staan. Als we dichterbij komen blijkt er een heel nest pubers bij te zitten; die zijn duidelijk op schoolreis vandaag. We vragen ons af of die mensenmassa wel in 1 bus past. Na ja, als de bus komt zien we wel.

De bus-meneren en -mevrouwen hebben zich dat duidelijk ook afgevraagd want een paar seconden nadat de eerste bus voor is komen rijden, stopt ernaast een tweede. Wij staan in een gunstige positie om snel bij die tweede bus te zijn en zodoende weten we ons een zitplaats te veroveren. Tijdens de rit merken we duidelijk het hoge pubergehalte, wat een kippenhok is het. Overal lawaai-makende telefoons en mp3-spelertjes en allemaal giechelende meiden en stoer doende jongens. We zijn blij als we het Eftelinghotel zien opdoemen.

Op de touringcarparkeerplaats staan ook al zoveel bussen. En dan rijden er ook nog eens touringcars af en aan om allemaal scholieren af te leveren. We hebben kennelijk de nationale schoolreisjesdag uitgekozen om hierheen te gaan; niet zo'n gelukkige keuze denken we. Maar ja, nu is er niets meer aan te doen.

Eenmaal in het park is het rustig. Je vindt al die scholieren niet meer terug, zo groot is de Efteling gelukkig. Eerst gaan we koffie drinken. Daar zijn we hard aan toe. We denken over de Octopus, maar gaan toch naar het Witte Paard. Daar hebben ze van die overdekte buitenterrassen. Het is lekker warm, dus dan zitten we lekker buiten, maar toch droog. Daarna gaan we eerst naar Droomvlucht. Ik probeer mooie foto's te maken, maar dat gaat niet want die wagen zweeft te snel. Stiekem hoop ik dat de boel in storing gaat en we ergens een poosje stil kunnen hangen. Dan zou ik wel een mooie droomvluchtfoto kunnen maken. Maar dat gebeurt niet en na uitstappen gaan we via het Anton-Pieck-plein door naar Carnaval Festival. Hier slaag ik er wel in om een paar aardige plaatjes te maken. Als we ze later bekijken verschillen Mama en ik van mening over welke foto's het mooiste zijn. Mama houdt meer van foto's waar duidelijk wat opstaat, en ik hou meer van apartere plaatjes. We praten er even over terwijl ik mijn spulletjes aan haar afgeef. Ik wil even in Vogel Rok en zij niet. Maar ze wil wel even op mij wachten.

In Vogel Rok is duidelijk heel de wachtrij aangepast. Tis mooi gedaan, je loopt nu door een soort van grot naar de instaphal. Klopt wel aardig met die grotten uit het echte verhaal van Sindbad de Zeeman. De rit zelf is geweldig, zoals altijd.

Weer buiten besluiten we om naar de Vliegende Hollander te gaan. Die is nieuw dit jaar. Zou vorig jaar eigenlijk al nieuw zijn, maar de karretjes kwamen niet goed door de baan heen. En er was ook wat gedoe met betrekking tot de veiligheidseisen. Die heeft de Efteling vorig jaar allemaal opgelost en toen kon De Vliegende Hollander dit jaar toch open.

Zoals we al verwacht hadden is de Vliegende Hollander druk. Erg druk. We moeten ongeveer een uur in de rij staan volgens een bord bij de ingang. Tijdens het wachten ben ik blij dat het zo druk is, want zo heb ik goed de tijd om mezelf aan de wachtrij te vergapen. Wat een ongelooflijk mooie wachtrij is dit!! De meeste wachtrijen in de Efteling zijn van die "loodsen" (Droomvlucht bijvoorbeeld), maar deze is helemaal in het Vliegende Hollander thema. We beginnen in het huis van de kapitein, en lopen via de bibliotheek de smokkelgang in die door de kapitein van het schip werd gebruikt om smokkelwaar van en naar de Hollander te krijgen. In de smokkelgang vangen we op een gegeven moment een glimp op van de schatkamer. We kunnen er door een paar kierren in de planken naar gluren. Dan ineens verzekert ons een donderende stem dat "Den Hollander zal varen! Storm of geen storm, Pasen of geen Pasen, God of geen God, Den Hollander zal varen!". Er zijn wat rooeffecten bij, het dondert en het lijkt wel of het brandt op de verdieping boven ons. Ik vind het een mooi extraatje.

De rit zelf is toch minder mooi dan de wachtrij, maar hij klopt wel met het verhaal. We stappen in de bootjes in de instaphal en varen dan een donkere, mistige ruimte in. We horen klapperen van zeildoek, kraken van planken en touwen en zeil-achtige commando's die bevestigd worden. We zitten duidelijk op zee!. Dan gaat het stormen en we zien de Vliegende Hollander op ons af komen varen door de regen heen. En daarna worden we omhooggetakeld en schieten we het achtbaandeel op. Als we uitstappen besluit ik dat het wel de moeite waard was om een uur voor in de rij te staan. Alles met elkaar vind ik de Vliegende Hollander best een aanrader.

Na de Hollander moeten we allebei even bijkomen van alle nieuwe indrukken. We besluiten om even wat koffie te gaan drinken bij de kombuis. Met wat lekkers erbij, want ondertussen hebben we best wel trek gekregen. Daarna besluiten we om nu wat rustigere dingen te doen en we lopen achter de Pegasus langs naar de Fata Morgana. Daar is het een stuk rustiger, we kunnen daar meteen doorlopen, er is geen rij. Na van dit mooie Midden-Oosterse sprookje genoten te hebben, lopen we door naar het Sprookjesbos. Heerlijk toch, om door het sprookjesbos te lopen. Het blijft toch een heel erg favoriet stukje Efteling, het sprookjesbos. Als we het sprookjesbos uitkomen blijkt het alweer tijd te zijn om naar huis te gaan. Dus worstelen we ons een weg door al die pubers van de heenweg heen naar de trein naar huis.

Ciao,

Ingrid.

28-JUN-2007: MIJN TWEEDE VAKANTIEWEEK

En zo vol als mijn eerste week was, zo weinig is er over de tweede te melden.

Die hele week heb ik min of meer een beetje verlummeld. In ieder geval lekker uitslapen elke dag. En verder had ik elke dag wel weer iets anders.

Zaterdag doe ik wat boodschappen pak de kastjes verder in die ik woensdag in elkaar gezet heb. Ik was daar vrijdag al mee begonnen, maar had toen halverwege geen zin meer. Nu heb ik wel zin, dus ga ik verder.

Zondag ga ik 's middags even naar de film. Ik weet nog niet welke, ik loop gewoon de Stad in en ik zie wel. Als ik bij Pathé ben, besluit ik om naar Haaibaai te gaan. Die begint over 1 minuut dus die kan ik op de valreep nog halen.

Maandag moet ik 's middags naar mijn werk. Een van de systemen die ik beheer wordt misschien overhoop gegoooid. En vanmiddag is er een afstudeerpresentatie over dat plan. Ik heb zitten nadenken of ik daar iemand anders heen kan laten gaan, maar weet niemand te bedenken. Dus ga ik toch maar zelf.

Dinsdag ga ik samen met Mama de lapjesmarkt op. Hier ben ik heel erg lang niet geweest. Ik ben best wel teleurgesteld als ik de markt zie, want er staan maar vier kraampjes op de Grote Markt. Ik had op meer gehoopt. Gelukkig vinden we bij een van die vier kraampjes toch wat we zoeken.

Ciao,

Ingrid.

01-JUL-2007: EEN DAGJE TREINEN

Op mijn één-na-laatste vakantiedag ga ik mooi nog even een dagje treinen. Ik weet nog niet echt waar ik heen wil, maar ik koop een dagkaart en ik zie wel.

De trein zit vol TT-gangers die gelukkig allemaal in Assen uitstappen. Even moet ik denken aan vorig jaar; toen vertrok ik in het TT-weekend naar Rome. Ik merk dat ik Rome mis en besluit daar zo weinig mogelijk aan te denken. Misschien toch maar eens heen gaan op vakantie; zo in september of oktober of zo als het werk het toelaat.

Halverwege Hoogeveen en Meppel besluit ik om naar Arnhem te gaan. De enige keer dat ik daar geweest ben, was naar Burgers Dierenpark. Ik ben er nog nooit wezen winkelen. Vandaag is een mooie dag om Arnhem's winkelbaarheid eens te gaan uitproberen.

Maar om in Arnhem te komen moet ik in Zwolle eerst overstappen. Die overstap is meestal wat aan de krappe kant, en omdat ik geen haast heb en erg veel zin in koffie heb, sla ik een trein over. Terwijl ik in de rij sta bij de Kiosk wordt er omgeroepen dat er werkzaamheden zijn tussen Elst en Den Bosch. Daarom rijden de treinen niet verder dan Nijmegen. No problemo voor mij want ik wou toch al niet verder dan Arnhem.

In Arnhem blijken de winkels makkelijk te vinden te zijn.

Buiten het station staan allemaal borden met "Centrum" erop. Die volg ik en nog geen vijf minuten later kom ik bij de eerste winkelstraat. Na wat neuzen kom ik terecht op een plein waar markt is, daar neus ik ook even rond.

Als ik zat ben van de markt, neem ik op goed geluk één van de zijstraatjes. In dat straatje blijkt zowaar een grote-maten-winkel te zitten. Zoals overal momenteel hebben ze ook hier uitverkoop. De moeite waard om eens te rond te kijken dus. Op één van de rekken ontdek ik een leuke oranje blazer. Oranje staat mij wel, dus ik kijk naar de maat en pas hem. Hij zit goed! Ook met de knopen dicht zit hij goed. Ik koop hem en kijk in de volgende winkels goed naar een bijpassende oranje ketting. En misschien een paar oorbellen; dat zou het leuk compleet maken.

Later in een andere winkel zie in een compleet broekpak hangen. In mijn maat ook nog. Ik neem hem mee naar de paskamer en pas hem. Als ik in de spiegel kijk ben ik teleurgesteld; hij staat mij totaal niet! Zo mooi als hij op de hanger op het rek leek, zo lelijk is hij als ik het aanheb. Ik trek het uit en hang het maar gauw weer weg. Ik baal stiekem wel, zo erg zelfs dat ik vergeet om verder te kijken en pardoes die winkel weer uitloop.

Als ik later, véél later, uitgewinkeld ben is het al laat in de middag. Op het station loop ik op goed geluk naar de sporen en er blijkt een trein klaar te staan die bij Schiphol langs gaat. Tegen de tijd dat ik op Schiphol ben ik het vast wel etenstijd; dan zou ik kunnen eten in één van die restaurantjes bij het panoramaterras. Dat lijkt me wel wat, dus ik stap in en laat me brengen.

Na het diner kijk ik nog even kort rond op Schiphol plaza, voordat ik naar de trein ga en lekker naar huis. Na al dat lopen en slenteren in Arnhem ben ik toch wel een beetje moe.!

Ciao,

Ingrid.

14-JUL-2007: DROEVIGE VERJAARDAG

Een wel heel droevige verjaardag vandaag. Tweakers.net meldt namelijk dat het fenomeen computervirus zijn vijftiengste verjaardag viert.

Ik ben blij met een goeie virusscanner en een goeie firewall.

Ciao,

Ingrid

20-JUL-2007: DAT VERDRAAIDE MOOIE WEER

De laatste week is het weer mooi weer geweest. Erg mooi weer zelfs. Nu vind ik dat als ik vrij ben wel lekker; op een terrasje zitten in de binnenstad geeft me dan toch een beetje een vakantiegevoel. En dat geldt ongetwijfeld voor de meeste mensen. Lekker buiten zijn, in de tuin zitten of naar het strand of de dierentuin. De geur van zonnebrandcrème die je op je huid smeert om niet ál te bruin te worden. 's Morgens naar je voeten kijken en er achter komen dat je je teennagels nodig weer moet lakken omdat je open schoenen aan wilt trekken (oké, dit geldt niet voor de mannen ik weet het).

En - hoe vrouwelijk! - de uitverkoop natuurlijk.

Maar als ik moet werken vind ik mooi weer stiekem helemaal niks! Achter mijn computer zitten en buiten die zon zien. Dat alleen al is reden genoeg om de jaloezieën dicht te houden. Naast het feit natuurlijk dat je niks op je beeldscherm ziet als je tegen die zon in zit te loeren. En wat dachten jullie van met die zon in je snufferd iemand aan de telefoon proberen te krijgen die vakantie blijkt te hebben? En daardoor niet kunnen regelen wat je wilt regelen? En het dan moeten onthouden totdat Jantje, Pietje en Klaasje terug zijn van vakantie? (Gelukkig hebben we voor dat laatste de Takenlijst in Outlook.)

Dat ons bedrijf helemaal aan de buitenrand van de stad zit helpt ook niet mee. Al is dat voor mijn natuurliefhebbende collega's natuurlijk wel weer fijn. Als ons pand in de binnenstad zou zijn (in die kantoren bij het Hoofdstation bijvoorbeeld) dan zou ik in de lunchpauze lekker even een terrasje kunnen pakken. Zonder direct twee uur pauze uit te moeten trekken. Nu moet ik eerst met de bus (of de auto; maar dan dan moet ik parkeergeld betalen en da's duur) naar de stad, terrasje pakken en dan met de bus weer terug, en dat vind ik weer te lang duren. Dan neem ik maar liever helemaal de middag vrij. Maar als ik vrij ben en de rest is met vakantie, wie doet dan het werk?

Met dat mooie weer komen ook de beestjes. Vooral die kleine wriemelende beestjes met veel te veel poten (alles met meer dan vier poten vind ik eng) en degenen met zowel te veel poten als te veel vliesvleugels. Laatst was er zelfs eentje in m'n laptop gekropen. Hij of zij krioelde heen en weer achter het lcd-scherm, waardoor ik een soort van zwarte stip heen en weer zag waggelen terwijl ik aan het werk was. Leidt behoorlijk af weet ik nu uit ervaring (eigenlijk had ik een lijntje met hem mee moeten laten lopen, dan had ik nu een mooi abstract kunstwerk gehad - en dan voor veel geld verkopen op eBay of zo). Daarnaast vliegen er de nodige muggen naar binnen. We zitten hier soms en masse met onze handen voor onze neus te wapperen omdat we ze zien vliegen. Een stip voor je neus zien vliegen is ook best raar.

En toch . . .

En toch vind ik het helemaal super geweldig fantastisch als het mooi weer is!

Waarom eigenlijk?

Ciao,

Ingrid.

25-JUL-2007: OP DE RADIO

Vanochtend op de radio heb ik deze vraag gehoord:

Wat doen militairen in een burgeroorlog?

Zo'n vraag roept direct een nogal Lucky-Luke-achtig stripverhaal-beeld op in mijn hoofd. Ik zie in gedachten twee partijen burgers die elkaar in elkaar willen meppen. Ze worden in bedwang gehouden door een cordon (of falanx, hoe heet dat eigenlijk?) van soldaten. Misschien staan ze allemaal wel netjes in een wachtrij, zoals je bijvoorbeeld in de Efteling of in Disneyland staat te wachten om een attractie in te mogen.

En in het midden staat een soort van boksring waar ze om de beurt in mogen stappen. Zonder wapens uiteraard. En dan mogen ze in tien ronden proberen elkaar knock-out te slaan. Met een knappe heer in gala-uniform die de ronde-bordjes omhoog houdt als variant op de bekende sexy dame.

In werkelijkheid is dat natuurlijk heel anders, dat weet ik ook wel. Militairen kunnen in burgerkleding rondlopen en burgers kunnen lid zijn van een burgerwacht of stadswacht of iets dergelijks.

En dan kunnen ze "gezellig" zij-aan-zij oorlog voeren tegen anders-gekleeden, anders-gedragenden, anders-denkenden, anders-gelovigen en wat nog meer anders kan zijn. Want anders is eng, of in elk geval fout en/of zondig. Mag niet van God en de inquisitie, van Allah en Al-Quaida, van ... welke hoge heren hebben we nog meer?

Nou ja.

Die anders-hatende-werkelijkheid bevat me eigenlijk niet zo.

Ik heb liever de illusie van het stripverhaal. Da's nog eens anders!

Ciao,

Ingrid

27-JUL-2007: GOED BERICHT

Vandaag een goed bericht op Nu.nl:

[ICT cruciaal voor het slagen van een fusie](#)

Aangezien we bij voormalig Vertis nu zelf in zo'n overgangperiode zitten (we zijn nu Ordina, maar of mijn collega's zich al Ordinees voelen verschilt van persoon tot persoon), kan ik het best wel eens zijn met dat artikel. Zolang ik 's ochtends nog in moet loggen met mijn Vertis-e-mail-adres op een Vertis-inlogpagina, bij elke applicatie die ik opstart het Vertis-logo of de naam Vertis tegenkom, is de overgang naar Ordina nog niet compleet.

Maar het is niet alleen de ICT, maar ook de andere kleine dingen zijn belangrijk: de koffiemokken-met-bedrijfslogo, de schrijfblokken-met-bedrijfslogo en de visitekaartjes met het nieuwe logo erop geven me ook het gevoel dat ik bij Ordina werk en niet meer bij Vertis.

En natuurlijk kilometers-groot het oude logo dat nog op het pand staat. Ook voor dat simpele feit is een simpele verklaring (bouwvergunning, want 't betreft een lichtbak en dat mag niet zomaar veranderd worden van Meneer Gemeente) maar ik ben toch blij als daar óók eenmaal Ordina op staat.

Gelukkig hebben we wel een Ordina-vlag wapperen!

Ciao,

Ingrid.

27-JUL-2007: OPMERKELIJKE-BERICHTEN-DAG

Kennelijk is het vandaag bijzondere-berichtendag voor mij. Want meldde ik net dat er een stukje op Nu-Z stond over ICT en fusies, ik ontdek bij even verder lezen (je moet toch wat als je nog niet wakker genoeg bent om te werken...) een stukje over een moderne Robin-Hood:

[Bejaarden krijgen 'illegale' stroopwafels](#)

Sja.

Om nu een man zo te pesten die niks ergers deed dan stroopwafels verkopen vind ik een beetje raar. Hebben ze daar geen echte criminelen of zo? Zijn zelfs de fout-parkeerders op? (Kun je eigenlijk wel fout-parkeren in Oud-Beijerland? Ik heb geen idee hoe groot of klein Oud-Beijerland is).

Aan de andere kant vind ik het wel weer ontzettend lief van de politie dat ze die stroopwafels aan Oma en Opa gegeven hebben, in plaats van ze zelf op te eten.

Het is een bijzonder bericht in elk geval.

Ciao,

Ingrid.

30-JUL-2007: NIEUW PAND

Al een poosje zijn ze bij ons op het werk bezig om een nieuw pand in te richten.

Nou ja, echt nieuw is het niet. Ons bedrijf is gelokaliseerd in een gebouw dat hoort bij een "set" van zes gebouwen. Een poosje geleden hebben ze de begane grond van het gebouw achter ons ook gehuurd (de bovenverdieping is al verhuurd aan Transcom). En nu zijn ze al een poosje bezig om dat in te richten.

Vanaf mijn werkplek kan ik dat heel goed volgen, want alle verhuiswagens en dergelijke komen voor mijn raam langs :). Het werd onderdehand ook wel tijd dat er wat werkplekken bij kwamen. We zitten al een poosje krap, en nu er weer een sloot medewerkers bij komt aan het Zernike Park wordt dat nog weer erger. Als je vroeg begint, zoals ik, dan merk je daar nog niet zoveel van. (Als je de eerste in het gebouw bent heb je nog wel de keus :)). Maar als je onverhoopt een 's ochtends thuis moet werken en dan halverwege de ochtend naar kantoor komt, wil het nog wel eens vol zijn.

Wat dat betreft merk je hier heel goed dat het vakantie is; er zijn ineens werkplekken over, en de parkeerplaats staat ook lang zo vol niet als anders. Een mooi moment om zo'n nieuw kantoor in te richten vind ik. Als de mensen dan terug komen van vakantie staat er een heel vers blik werkplekken voor ze klaar!.

Ciao,

Ingrid.

09-AUG-2007: EERSTE WANKELE SCHREDEN

Nu sinds vorige week mijn baas weer terug is van vakantie, ben ik bezig om mijn eerste echte wankel schreden op het teamleiderspad te zetten. En wankel zijn ze, die eerste schreden!

Zo moet ik er bijvoorbeeld aan wennen dat ik strepen heb om op te staan. En dat ik daar ook op moet gaan staan. Ik heb in het verleden wel eens geprobeerd om Nee te zeggen enzo, maar als er dan ergens iemand is die wat anders vindt en die je nog doodleuk overruled ook is de lol er snel af. Maar nu ineens word ik niet meer overruled. Is er zelfs iemand die zegt dat Ingrid's mening leidend is! Oei! Dat is even wennen. Maar het is wel prettig.

En het maakt ook dat ik toch steeds gefundeerder ga nadenken over waarom ik eigenlijk vind wat ik vind. En dat is natuurlijk altijd goed.

Wat ik ook ineens moet doen is mezelf druk maken om de personele bezetting van mijn team. Bedenken hoeveel mensen ik nodig heb. Bedenken waarom ik dat aantal nodig heb. Bedenken wat ze precies wel en niet moeten kunnen. Cijfers boven water halen om te kunnen bewijzen dat we echt zoveel mensen nodig hebben als we zeggen dat we nodig hebben. Ook dat is even wennen. Mijn baas moest mij eerst helpen door uit te leggen hoe ik zoiets in Excel het beste kan opzetten. Gelukkig heb ik een hele lieve baas; eentje die dat soort dingen met plezier uitlegt. En verder heb ik drie collega-teamleiders die net zo nieuw in het vak zijn als ik, dus daar praat ik regelmatig mee. Samen een oplossing bedenken gaat toch wat makkelijker als je tegen een probleem aanloopt.

Maar alles met elkaar genomen is het een interessant uitdaging om toch weer alles voor elkaar te krijgen. En met zulke goede collega's als die van mij komt het sowieso wel helemaal goed!

With a little help from my friends...

Ciao,
Ingrid.

14-AUG-2007: RAMBAM

Eerlijk zeggen: zeg jij wel eens "Krijg de Rambam!" ?

Nou, ik soms wel. Vooral als iets of iemand even niet meewerkt, of niet wil wat ik wil. Groot was mijn verbazing toen ik er na een Wikipediaanse misklik achterkwam dat de persoon Rambam echt bestaan heeft:

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Rambam>

Nu vraag ik me dus af wat ik iemand eigenlijk toewens als ik hem of haar de Rambam wens. Wil ik het iemand eigenlijk wel toewensen? Maar wat moet ik dán wensen? Krijg de kolere vind ik ook niks, cholera is geen pretje om te hebben.

Een eender probleem heb ik al heel lang met het woordje "shit". Ik wil daar heel graag vanaf, maar als dingen fout lopen of tegenzitten floept dat woord heel makkelijk mijn mond uit. En "stik" zeggen voelt toch anders; op de een of andere manier lucht dat veel minder op.

Alsof menselijke ontlasting erger is dan geen lucht meer krijgen.

En stikken is ook geen pretje, als iedereen tegen wie ik wel eens "stik" gezegd heb ook werkelijk gestikt was had ik niet veel medemensen meer over. Anderen zeggen misschien GVD, of krijg de tyfus (of andere enge ziektes; wisten jullie trouwens dat het Nederlands de enige taal is waarin mensen elkaar ziektes toewensen? Erg lelijk, maar ja) maar dat vind ik al helemáál niks. Ik vloek liever met iets fatsoenlijks, maar waarmee dan? Als je "Krijg de sinaasappel" zou zeggen zou iedereen dubbel liggen van het lachen. Of gewoon zeggen: "Ja, lekker, een sinaasappel."

Misschien moest ik iets of iemand maar gewoon naar de pomp of naar de maan laten lopen. Of iemand het heen-en-weer toewensen...

Ciao,

Ingrid.

16-AUG-2007: DE LIEFDE VAN DE MAN GAAT DOOR DE MAAG

Koken is niet echt één van de dingen die ik leuk vind. Echt vervelend vind ik het niet, maar mijn grootste hobby is het ook niet. Ik doe het natuurlijk wel, elke dag bezorgchinees eten gaat ook vervelen. Dus loop ik braaf elke dag in de supermarkt met een mandje langs de vlees- en de groenteafdeling.

Maar dat is omdat het moet, niet omdat ik het superleuk vind.

En nu staat vanochtend dit bericht op nu.nl:

http://www.nu.nl/news/1195866/122/Liefde_van_de_man_gaat_door_de_maag.html

Zouden mijn kookkunsten en mijn vrijgezelle status nu echt met elkaar te maken hebben? En zou ik nu het beste een kookcursus kunnen volgen als ik ooit de behoefte krijg om een levenspartner te vinden? Maar dan: what's next? Je begint met koken en op het laatst sta je 24X7 thuis te strijken, voor de kinderen te zorgen en het huishouden in het algemeen te doen. (ok_, zo extreem is het meestal niet, maar toch). Terwijl manlief naar zijn werk is, naar zijn stamcafé is, naar voetbal is, of joost-mag-weten-waarheen is.

Aan de andere kant roept dat bericht bij mij wel een aantal belangrijke vragen op:

- Hoe betrouwbaar is dat onderzoek eigenlijk?
- Wat voor stelletjes hebben ze geïnterviewd?
- Zijn de geïnterviewden wel representatief voor mij?

Dat soort dingen staan er dus weer niet bij.

En dat moet je toch weten.

Want hoe moet ik anders beoordelen of ik mij wat ga aantrekken van zo een suf berichtje?

Wie het weet mag het zeggen in het gastenboek!

Ciao,

Ingrid.

24-AUG-2007: EEN SKYBOX IN DE EUROBORG

Normaliter kom ik nooit in een voetbalstadion. Ik wil er nog niet dood gevonden worden, dacht ik altijd. Want ik hou helemaal niet van voetbal. Toegegeven, als FC Groningen met drie tegen nul wint, ben ik stiekem toch wel trots op de FC. En als Nederland wint van Duitsland, ben ik diep in mijn hart een klein oranjefannetje. Maar ik kijk niet naar wedstrijden op de televisie, en ga niet naar het stadion. Ik zie de uitslagen wel ergens op nu.nl of zo, of op teletekst.

Toch was ik donderdagavond in het stadion Euroborg. Maar niet voor voetbal. Er was een workshop c.q. vergadering georganiseerd waar ik bij wou zijn (en moest zijn ook eigenlijk vind ik zelf).

Die vergadering was in één van de skyboxen. Gewoon parkeerplaats P1 en dan bij de hoofdingang van FC Groningen vragen naar Skybox 1.08 was ons verteld. Dus zo gezegd, zo gedaan. De meneer achter de receptie reageerde op onze vraag met: "Oh ja, jullie zijn van Ordina?". "Ja" riepen wij ten antwoord direct. Wij mochten die meneer volgen en die bracht ons naar de lift. Wij moesten naar de eerste verdieping en dan linksom. De nummers van de skyboxen stonden aangegeven op de deuren.

Wij dus die gang door en aftellen:

1.14...1.13...1.12...1.10...1.09...1.07...

Ehhh.....

Wacht even....

1.09 en daarna 1.07? En waar is 1.08 dan? Die stond niet aangegeven! Tussen 1.09 en 1.07 zat echter wel "iets" wat aangegeven stond als "Captain's cafe". En daarbinnen vonden we inderdaad onze collega's. Dit was duidelijk 1.08, ondanks dat het niet aangegeven stond. Eén van onze collega's stond al achter de bar, dus een cola -light uiteraard- was fluks geregeld. Het eten later was ook goed; we hebben iets gehad met lekker mals lamsvlees. Wat voor gerecht het precies was weet ik helaas niet, er was in elk geval paprika bij en één of andere roodgekleurde saus. De catering van de Euroborg is in elk geval alvast goedgekeurd.

Wat niet goedgekeurd is, is het huisraad. De stoelen die aan de eettafel stonden waren namelijk te smal (of zo je wil, ik ben te breed). Ik kon mezelf wel in een stoel wurmen, maar moest toch even héél goed uitkijken toen ik opstond. Ik nam bijna heel de stoel mee met opstaan (oeps). En een reprimande van de Euroborg wegens missend huisraad leek me niet zo'n goed idee. Het lijkt ook zo raar, met een stoel aan je achterwerk over straat lopen. Met die stoelen bij Vroom & Dreesmann's La Place heb ik nooit problemen (in ieder geval niet sinds ik een paar jaar terug afgeval-

len ben), en die zijn ook niet echt breed. En de groene stadionklapstoelen waren ook uitstekend (die zijn dus weer wel ontworpen op passieve sportliefhebbers). Maar die eettafelstoelen waren duidelijk te smal!

Misschien moest ik toch maar eens verder gaan met afvallen. Zodra ik mijn zelfdiscipline terug gevonden heb. Misschien.

Enne....die vergadering?

Die ging uitstekend!

Ciao,

Ingrid.

20-SEP-2007: BOMMEL IS BACK!

Hij is er weer!

Heer Bommel is terug!

Joepie!

Ehhh...Wacht even, jullie weten nu natuurlijk niet waar het eigenlijk over gaat. Ik zal het even uitleggen.

Elke avond voor het slapen gaan luister ik even naar Radio 4. Dat is lekker rustig. 's Avonds om kwart voor elf was op Radio 4 altijd een kwartiertje hoorspel. Een hoorspel met Heer Bommel en Tom Poes en Joost en Burgemeester Dikkerdak en Commissaris Bulle Bas en iedereen. Dat was altijd een leuk kwartiertje. Bommel mag ik graag lezen, en voor het hoorspel hebben ze die stemmen uitgezocht die precies bij de personages passen.

Dus elke avond luisterde ik daarnaar.

En toen werd het zomer en ging Heer Bommel op vakantie.

Nou ja zeg.

Ik heb het dus heel de zomer zonder Bommel gedaan, en was hem al bijna weer vergeten. Totdat ik maandagavond even naar Radio 4 luisterde. En hij was weer terug van vakantie!

Natuurlijk gelijk weer verwickeld in een avontuur, dit keer gaat het over mensen die Het Kukel meten. Wat Het Kukel dan ook zijn mag..

Bommel is Back!

Ciao,

Ingrid.

P.S.: Het Bommel-hoorspel is ook op internet te vinden: www.hoorspelbommel.nl

24-SEP-2007: MUSICAL

Afgelopen weekend heb ik eens iets anders gedaan dan anders: samen met mijn Mama ben ik naar een musical geweest. Naar Cats wel te verstaan, die opgevoerd werd in Martiniplaza.

Nu gaan we bijna nooit - nou ja, erg weinig - naar een musical. Als we gaan is dat dus een hele belevenis! Eerst iets leuks aantrekken, dan in het Kaatje stappen en Mama ophalen en dan op naar Martiniplaza. Ondertussen checken we zo ongeveer twintig keer of we toch echt de kaarten niet zijn vergeten. En vertellen we elkaar hoeveel zin we in de voorstelling hebben.

Ik ben erg nieuwsgierig naar Cats. Ik heb er een versie van op video staan en vraag me af of wat we nu gaan zien erg afwijkt. En of de afwijkingen dan positief of negatief zullen zijn. En ik ben nieuwsgierig naar hoe goed of de acteurs zullen kunnen dansen en zingen. We zullen het zien!

Als we bij Martiniplaza aangekomen zijn vind ik een mooi plekje voor de KA en dan lopen we naar de ingang. Mama vraagt zich af: "ze zullen daar toch wel een garderobe hebben?". Aangezien ik er al een keertje eerder ben geweest (met -toen nog- Vertis) kan ik haar verzekeren dat het Martiniplaza theater een hele goede garderobe heeft. Eénmaal onze jassen gedumpt lopen we door naar de Foyer. Ik zie Mama haar ogen uitkijken. Het ziet er inderdaad ook best wel luxueus uit :).

In de zaal blijken we tussen twee uitersten in te zitten. De personen links van mij gedragen zich heel erg blasé. Ze doen alsof ze de hele handel al veel te vaak gezien hebben en ze het niks aan vinden. Daarentegen zijn de mensen rechts van Mama duidelijk fans. Ze klappen en juichen en zingen mee dat het een lieve lust is. Eigenlijk vind ik dat laatste leuker. De "rechtse" mensen hebben kennelijk ook wat verstand van dansen, want ze juichen het hardst als er dansers supermoeilijke passen maken. En op die momenten klap ik natuurlijk hard mee!.

De voorstelling zelf is goddeels gelijk aan de engelse versie die ik op mijn video heb staan. Het decor en de kostuums zijn hetzelfde, alleen de taal is natuurlijk anders. Ik worstel soms wel met de Nederlandse kattennamen, maar heb die uiteindelijk ook door. Vooral de mevrouw die Grisabella speelt bevalt me wel; ze zingt "Herinnering" (Memories) echt heel erg goed. En de meneer die Dr. Diavolo speelt vind ik ook goed, hij kan duidelijk heel erg goed dansen. Daar kan ik nog een hoop van leren! Ik kijk er met genoeg naar en juich met de anderen mee als hij een serie moeilijke draaien maakt.

Alles met alles is het hartstikke leuk om zo een keer naar een musical te gaan. De entourage, de mensen en natuurlijk de musical zelf geven een sfeer die best wel bijzonder is vind ik. (Maar ik ben dan ook helemaal niks gewend op dat gebied :)).

Een musical pakken is een echte aanrader!

Ciao,
Ingrid.

08-OKT-2007: JUMPSTYLE EN IK

Eigenlijk is het weekend natuurlijk bedoeld om uit te rusten en nieuwe krachten op te doen om de komende werkweek door te komen. Maar ik heb zo af en toe van die weekenden die precies andersom zijn, en waarvan ik doordeweeks eventjes moet bijkomen.

En afgelopen weekend was zo'n weekend. Het begon vrijdag redelijk relaxed: lekker naar de kapster. Een ideaal moment om even in de kappersstoel weg te zakken en nergens aan te denken. En een beetje kletsen met de kapster over koetjes en kalfjes.

Maar dan zaterdag:

Zaterdag stond er een middagje Stad op het programma. De Urban Linedancers traden op het Waagplein op, en aangezien ik hun trouwe fan en fotograaf ben, moest ik daar natuurlijk bij zijn. Een extra lokkertje was de breakdance demonstratie die ze op het program hadden staan. Het weer zag er nogal frisjes uit, dus ik had twee jasjes over elkaar aangetrokken. Dan kon ik wat uittrekken als ik danste, en zodra ik van de vloer kwam gauw weer wat aantrekken om te voorkomen dat ik verkouden of zoiets zou worden. Nog even gauw mijn fotospullen controleren, en weg was ik.

Toen ik aankwam waren ze al bezig, ik had ternauwernood mijn fototoestel gepakt of ze begonnen aan de eerste demo. Gelukkig, nog net op tijd! Tussen de demonstraties door was er volop ruimte om mee te dansen, wat ik natuurlijk ook gedaan heb. Ik had tenslotte niet voor niets een paar danssneakertjes aangetrokken. En toen kwam de demonstratie breakdance. Ik had wel eens wat breakdance in jaren-80-videoclips gezien, en in films enzo. Maar in het echt zien is toch wat anders. Best wel ongelooflijk knap, wat die jongens kunnen. Er was een volwassen meneer, kennelijk de instructeur, en twee jonge jongens van een jaar of tien. Nou heb ik niet zo veel verstand van breakdance, maar ik vond ze allemaal steengoed om te zien. De instructeur presenteerde ook heel goed; hij praatte de breakdance show heel leuk aan elkaar. Hij had duidelijk vaker met dat bijltje gehakt.

Na de show deed hij ook nog een workshop jumpstyle. Ik had dat nog nooit gedaan, er kwamen voornamelijk kinderen op de vloer, maar Tina en ik keken elkaar aan en we gingen er gewoon bij staan. Hij had een serie passen (eigenlijk sprongen, maar het waren gewone danspassen waarbij gesprongen wordt, in die zin lijkt het veel op rock 'n roll) die vrij simpel waren om uit te voeren. Ik had ze zo door, maar op muziek was het een ander verhaal. De serie passen bestond namelijk uit 5 tellen.

Op een vierkwartmaat heb je dus 1 pas te veel of 3 tekort. Aangezien ik er niet uitkwam (iets teveel gevoel voor muziek) heb ik er drie passen bij verzonnen. Toen kwam ik op 8 en toen kon ik wel goed doorjumpen. Alles met elkaar best leuk om een keertje gedaan te hebben, en het is nog goed voor je conditie ook, al dat springen!

Ciao.

Ingrid.

15-OKT-2007: OPZIJ, OPZIJ, OPZIJ

Zondag.

Lekker vrij.

Lekker uitslapen.

Mooi weer.

Naar buiten.

Fototoestel mee.

4 Mijl!!

Gisteren was de 4 mijl van Groningen. En ik had zin om die te gaan fotograferen. Gelukkig is de 4 mijl altijd 's middags pas, zodat ik 's ochtends lekker niks kon doen. Dus na erg laat opgestaan te zijn - soms ben ik een ontzettende luilak - ontdek ik dat het erg mooi weer is. Fluks een ontbijtje nuttigen en een paar wandelschoenen aantrekken en op naar de binnenstad.

Wat ik vanachter de ramen al gezien had, blijkt na buitenkomst waarheid te zijn: het is erg mooi loopweer. Da's wel een gelukje voor de 4-mijl-lopers, stel je voor dat het gegoten had van de regen :(. Dat rent toch niet erg lekker lijkt me. En zulk mooi weer vind ik zelf ook wel fijn; ik vind foto's met zonnig weer mooier worden dan met somber weer. Zonlicht maakt kleuren zoveel feller en ik hou van felle kleuren. Zo denk ik bij mezelf al wandelend onderweg naar de binnenstad.

In de binnenstad intussen is op de Grote Markt een hele markt ingericht rondom het thema "Gezondheid". Ze noemen het dan ook niet erg creatief maar wel heel logisch Gezondheidsplein. Ik kijk er een poosje rond. Meest staan er kraampjes/tenten van organisaties rondom fitness. Er is een hele grote tent neergezet vlak voor het Stadhuis waar allemaal mooie slanke mensen een soort van streetdance-achtige demonstratie geven. Ik moet er niet aan denken bij zulke "perfecte" mensen in een sportschool te komen; daar krijg je acuut een minderwaardigheidscomplex van lijkt me. Dus na een paar foto's te hebben gemaakt voor de compleetheid ga ik maar gauw een kopje koffie drinken bij de poffertjeskraam.

Bij de poffertjeskraam is het erg druk. Ik had dat eigenlijk al verwacht; je zit daar echt superlekker als de zon schijnt. Uit de wind en in de zon lijkt het op dat terrasje al heel gauw zomer. En dat maakt dat ik niet de enige ben die daar graag iets nuttigt. Gelukkig kan ik nog een klein hoekje vinden wat nog vrij was.

Na die kop koffie word het hoog tijd om het parcours op te zoeken; het is al één uur geweest en om half twee zouden de wedstrijdlopers starten. Als ik niet uitkijk, zal ik niet eens meer een fotogeniek plekje weten te vinden. Dat laatste is me gelukkig wel gelukt; ik kan mezelf nog net tussen het publiek in wurmen. Ik sta best wel ideaal; als ik over het dranghek hang, kan ik heel mooi een heel eind van de Herestraat overzien. En ik sta ook op een plek waar het geluid uit de speakers goed te horen is; op die manier kan ik precies het verloop van de run volgen en weet ik ook pre-

cies wanneer ik mijn fototoestel in de aanslag moet houden. Want de koplopers van de wedstrijdlopers wil ik graag op de foto. Maar dan moet je wel alert zijn, die mensen rennen zo hard dat je al heel gauw te laat bent met foto's maken.

Na de wedstrijdlopers - die uitgebreid aangemoedigd worden door het publiek - komen de bedrijvenlopers. En ook dan let ik goed op, want ik weet dat Ordina ook mee doet en ik wil mijn collega's allemaal op de foto hebben. Helaas is het niet gelukt om ze allemaal te fotograferen; bij een paar was ik te laat, en bij sommigen liepen er op het kritieke moment andere 4-mijl-lopers door het beeld heen. Ondanks dat heb ik toch een paar mooie foto's van mijn collega's kunnen maken, en ook van de recreatielopers later heb ik een paar leuke plaatjes kunnen maken.

Als ik eenmaal zat ben van het fotograferen van rennende mensen, ga ik op zoek naar de muziek die heel de tijd op de achtergrond speelt. Het klinkt als percussie, een malletband of zo. Iets met lyra's en xylofoons enzo in elk geval. Aangezien ik zelf jaren zo'n instrument bespeeld heb (in een drumband) ben ik erg nieuwsgierig. Ik heb daar dan ook een paar leuke foto's van gemaakt. En als ik het ook daarmee gehad heb, ga ik weer een kopje koffie drinken. Dan kan ik ook even mijn voetjes rust gunnen, want ik heb zo'n idee dat ik een heel eind moet omlopen om bij het Centraal Station te kunnen komen. En daar wil ik wel heen, want ik wil met de bus naar huis, en omdat een stuk van zijn route met die vier mijl afgezet was, weet ik toch niet echt zeker waar hij langs gaat rijden. Gelukkig heb ik de bus nog wel gehaald :)

Ciao,

Ingrid.

19-OKT-2007: ORDINA KENNISSESSIE: STEVEN FEUERSTEIN

Deze week was een nogal drukke week. Ook een beetje een rare week. Wel een leuk rare week hoor, maar toch wel heel anders dan anders. Een van de belangrijkste dingen voor mij deze week was een bijeenkomst die Ordina (mijn werkgever) georganiseerd heeft. Een kennissessie over Oracle. Met twee presentaties van een meneer die Steven Feuerstein heet. Hij werkt bij Quest (van Toad dus) en is in ons Oracle-wereldje best wel heel erg bekend en beroemd. En ik ga naar die kennissessie toe!

Maandag begon alles dus nog wel redelijk normaal - gewoon werken - , maar dinsdag werd het anders dan anders. Ik had dinsdag namelijk 's middags vrij genomen om in de trein te stappen en naar Utrecht te gaan. Daar wou ik een beetje neuzen en winkelen, en 's avonds naar de Ordina Kennissessie gaan. Die met Steven Feuerstein dus. Hij zou twee presentaties geven: "Top ten things never to do in PL/SQL" en "New features of Oracle 11g". Er was in april ook al een kennissessie geweest, maar toen kon ik niet. Steven Feuerstein was voor mij dus geheel en al nieuw.

Afijn, dinsdag houd ik dus lekker op tijd op met werken, parkeer mijn autootje thuis voor de deur en stap op de trein richting Het Westen. In de trein val ik half en half in slaap en zodoende is de trein al bijna in Utrecht voordat ik goed en wel doorheb dat we Assen al voorbij zijn. Als de conducteur "Station Utrecht" omroept schrik ik wakker. Ik vang nog net op dat ik over kan stappen voor die-en-die richtingen. Gauw pak ik mijn jasje en tasje en zorg dat ik de trein uitkom. Want ik wil in Utrecht wel even gezellig neuzen. Het is mooi weer vandaag, ik besluit dat ik eerst de stad in wil. Je hebt bij het centraal station in Utrecht natuurlijk wel Hoog-Catherijne, maar dat is overdekt en dus binnen en ik ben op het moment liever even buiten. Dan kan ik ook mooi op zoek naar een terrasje om wat te drinken. Van die tijd in de trein heb ik best wel dorst gekregen. Even op een terrasje in het zonnetje zitten lijkt me daarom wel wat.

Ik loop door Hoog-Catherijne heen richting Dom. Als ik die kant op blijf lopen kom ik vanzelf bij een aantal winkelbare straten, zo herinner ik mij van een eerder bezoek. En daar ergens moet ook een plein zitten met allemaal horeca-gelegenheden. Die hebben vast wel terrasjes in de zon en uit de wind. Nu ik dit stukje schrijf probeer ik te bedenken waar ik eigenlijk langs gelopen ben, maar dat weet ik niet meer. Ik weet nog wel dat ik een bord heb gezien met Vredenburg er op. En dat aan de andere kant van die betreffende straat een hele grote blauwe schutting staat waarachter gebouwd wordt (zat daar niet een of ander muziek-dinges-geval-iets?). Ik kom langs een C&A en langs een Bijenkorf. Uiteindelijk vind ik het plein waar ik naartoe wou, ontdek dat het Neude heet en zoek het zo vurig gewenste terrasje en kopje thee op. Even heerlijk van de middag genieten voordat ik naar de Jaarbeurs ga!

Tegen de tijd dat ik zo'n beetje uitgekeken ben, is het ook al weer tijd om terug naar het station te gaan. Ik was immers eigenlijk naar Utrecht getogen om de kennissessie met Steven Feuerstein bij

te wonen, en die is in de jaarbeurs. Dus dan moet ik terug naar het station, daar voorbij en oversteken naar de jaarbeurs. Als ik de hal binnenloop van de jaarbeurs, schiet het me te binnen dat ik hier nog nooit eerder ben geweest. Ik vraag mezelf af: "ben ik hier echt nog nooit geweest?". Stiekem vind ik dat best een beetje stom van mezelf. Er wordt tenslotte vaak genoeg van alles en nog wat aan beurzen enzo georganiseerd in de jaarbeurs. Nou ja, ik ben er nu in elk geval.

Als ik uiteindelijk de Media Plaza gevonden heb in de jaarbeurs (de wegwijzers waren bijna duidelijk genoeg) ontdek ik dat ik niet de eerste ben die binnen is. En dat er een hoop collega's op af gekomen zijn; ik zie tenminste een heel aantal bekende gezichten. Ik bestel wat drinken aan de bar, pak een broodje kaas en ga bijkletsen. Het programma zou beginnen met ontvangst met buffet; het buffet blijkt te bestaan uit broodjes. Kaas, en brie, en iets van vleeswaren enzo. Niet precies wat ik verwacht had bij het woord buffet, maar een broodje brie vind ik lekker; dat gaat er heel best in!. We vragen ons af wat Steven Feuerstein straks gaat vertellen, en of wij ons schuldig maken aan één of meer van die tien dingen die je nooit moet doen. Maar daar komen we strakjes pas achter, want één van mijn collega's weet te vertellen dat Steven nu nog in de file staat.

Als de sessie eenmaal begint, begint hij met een korte introductie van Ordina door Frank. Ik ben best trots op zowel hem als Ordina: da's nou mijn baas die daar over mijn Ordina staat te vertellen. Het valt me op dat hij helemaal niet zenuwachtig of zo lijkt, ondanks die hele grote zaal vol mensen.

Ook Steven Feuerstein blijkt duidelijk vaker met het presentatie-bijltje gehakt te hebben.

Hij vertelt het verhaal heel boeiend, en heeft een heleboel voorbeelden uit de praktijk. Je kunt aan zijn verhaal duidelijk merken dat hij inderdaad wat PL/SQL betreft zijn weetje wel weet. Ik luister met genoeg naar hem. Tijdens de presentatie geeft hij een aantal linkjes. Hij zegt dat zijn favoriet de link <http://tahiti.oracle.com> is. Dat vind ik leuk om te horen, want da's ook mijn favoriete Oracle-link. Zelfs nog boven metalink.

Daarnaast noemt hij www.toadword.com. Daar kun je ook die presentatie terugvinden zegt hij. Samen met andere voorbeelden, demo_s, presentaties en wat dies meer zij. Ik moet die toad-world-link maar goed onthouden besluit ik na afloop, want het klinkt erg nuttig. En jullie kunnen dan ook eens op die link kijken. Misschien moet ik die links maar opnemen in de links-sectie van mijn website, ik vind al een poosje dat dat toe is aan vernieuwing. Daar moet ik vandeweek toch eens over nadenken, zo neem ik me voor.

Terugkijkend op de kennissessie kan ik zeggen dat hij heel nuttig is, en heel leuk ook nog. Steven Feuerstein vertelt heel boeiend, en als hij aan het woord is, vliegt de tijd met lichtsnelheid voorbij. De eerstvolgende keer dat er weer iets dergelijks is, ga ik beslist weer heen!!

Ciao,

Ingrid.

20-OKT-2007: EFTELING

Om leuke dingen te doen moet je soms vroeg opstaan. En nu moet ik dat ook. Om kwart over vijf gaat de wekker. Dat feit vind ik niet echt leuk, maar dan bedenk ik mij dat we vandaag naar de Efteling gaan. En dat is toch weer wel leuk!

Ik kies warme kleding uit, want het zou niet al te warm worden en als je naar de Efteling gaat, ben je veel buiten. Ik trek mijn jas aan en stap de deur uit. Oei! Het is inderdaad best koud.

Ik zie mijn adem condenseren, zou het vriezen? Het voelt in elk geval wel zo. Ik ben blij dat ik een warme jas en warme kleren aanheb. Mijn moeder blijkt het zelfde idee gehad te hebben, zie ik als zij de bus instapt bij de Zaagmuldersbrug. Ook zij heeft een warme jas en een warme trui aangetrokken. Later op de dag zullen we ontdekken dat het allemaal wel meevalt met die kou, maar voorlopig zijn we blij met onze keuze.

Eenmaal op het station blijkt de trein al klaar te staan. Kaartjes kopen hoef ik niet; ik heb een Wonderkaartje gekocht via www.ns.nl. Maar die moet ik nog wel even afstempelen. De stempelautomaat staat tegenover de trein, dus afstempelen is gauw gedaan en dan gaan we een tactisch plekje uitzoeken in de trein. We hebben straks in Zwolle een nogal krappe overstap, en als je dan uit de trein stapt bij de trap naar de andere perrons haal je hem meestal net. Dus dat ben ik nu ook van plan.

In de trein maken we het ons gemakkelijk. Aan de andere kant van het gangpad zitten een paar meisjes die wel uit geweest zullen zijn; leuke kleding en opgedoft en zo. Maar zo te zien wel moe na een nacht feesten. Even later, in Haren, stappen een paar volwassenen in met een hele sloot kinderen. Zeker een kinderfeestje of zoiets. Ik vind dat jammer; het is nog echt veel te vroeg voor kinderherrie. Gelukkig blijken de kinderen net zo slaperig als ik, want ze houden zich netjes en rustig.

In Zwolle komt onze trein te laat aan, maar we halen de overstap toch. Later in Nijmegen hebben we meer tijd. De trein komt daar precies op tijd aan, wat ons een kwartier geeft. En dat is precies genoeg om een lekkere kop koffie te kopen. Als je om kwart over vijf opstaat, heb je om negen uur ook wel zin in een kop koffie. Vanaf nu gaat de rest van de reis voorspoedig, ook op Tilburg komt de trein precies op tijd aan. En als we het Tilburgse station uitlopen, blijkt de bus naar de Efteling al klaar te staan. Joepie!

Oké, nu is het tijd om mijn fototoestel te trekken. Want ik wil natuurlijk wel een paar mooie Eftelingse foto's maken vandaag. We lopen over het middenpad tussen de parkeerplaatsen door naar het Huis Van De Vijf Zintuigen. Het belooft een drukke dag te worden, de parkeerplaats staat best al wel vol en het is nog niet eens kwart voor elf. We besluiten daarom om eerst naar Droomvlucht te gaan.

Nu is het nog vroeg en zal de rij die daar staat niet zo lang zijn. Later op de dag is dat meestal anders, zo leert de ervaring. Onze veronderstelling blijkt te kloppen; we hoeven bij Droomvlucht maar twintig minuutjes te wachten en dan mogen we er al in. Ik probeer een paar mooie foto's te

maken, maar de meeste mislukken. Ondanks dat de wagentjes heel rustig langs de taferelen zweven, gaan ze voor een mooie foto toch te snel.

Stiekem hoop ik dat er een technische storing optreedt en die bakjes even stil blijven hangen. Maar de Efteling onderhoudt haar attracties goed en de gewenste storing blijft uit. Dan doe ik het maar met de armzalige fotootjes die ik zo heb weten te maken.

Als je Droomvlucht uitkomt, is bij de uitgang een horeca-gelegenheid. De Gulden Gaarde. Je moet er doorheen lopen om Droomvlucht uit te komen. Als we door de Gulden Gaarde lopen, vinden we dat het daar wel erg lekker ruikt. Zullen we? Ja, dat is een goed idee. Ik mag wat te drinken halen en loop naar het buffet voor koffie. Bij het buffet zie ik dat de Efteling herfstmokken verkoopt. Die vind ik erg leuk; Mama en ik hebben al wel Lente-, Zomer- en Wintermokken, maar herfst ontbreekt nog. Als ik nou een herfstmokje neem, hebben we alle seizoenen compleet. Mama blijkt dat ook een goed idee te vinden, we besluiten om later op de dag nog een keertje koffie te gaan drinken. Dan hebben we allebei twee mokjes en dat vinden we een mooi aantal.

Onder de koffie vragen we ons af wat we nu zullen gaan doen. Ik wil even naar het Waterorgel. Daar ben ik al heel lang niet meer geweest. En dan kunnen we ook even bij het Diorama kijken. Dat is onlangs helemaal opgeknapt, en het resultaat daarvan willen we graag even bewonderen. Het Waterorgel is open, en we genieten even van de nostalgie. Ze hebben er weer een paar bankjes neergezet, dat vind ik een goed idee. Het is een beetje een oubollig ding, dat Waterorgel, maar toch wel leuk. Als we heel de voorstelling gezien hebben, lopen we door naar het Diorama. Ze hebben dat duidelijk opgeknapt, de lucht ziet er weer netjes uit en de bergen en de huisjes ook. Ook de treintjes rijden weer. We lopen om de ramen heen en speuren naar allerlei kleine details die zijn toegevoegd. Zo zijn er ineens bergbeklimmertjes bezig, die waren er vroeger toch niet? En op een bergje loopt...De Enige Echte Efteling Fanfare! Het kan niet missen, twaalf mensen en de achterste is een lyraspeler die er nogal speels bij loopt en witte sokken aanheeft. Dat is dus Appie Jansen, dat kan niet missen! Kennelijk werkt er een DEEEF-fan ergens op de decoratie-of-hoe-het-ook-heet-afdeling. Maar DEEEF is niet het enige, we ontdekken ook de Ganzenparade, de Rattenvanger van Hamelen en Holle Bolle Gijs in het landschap. Als we uiteindelijk de Diorama weer uitlopen, vermoeden we dat we een hoop Eftelingdetails hebben gemist, maar die zien we de volgende keer dan wel. Eerst op naar de schatkist, want Mama moet even pinnen.

Terwijl Mama pint, zit ik in het zonnetje op de Brink op een bankje op haar te wachten. Van het beloofde frisse weer komt gelukkig niks terecht, ik zit heerlijk in de zon en uit de wind en vind het wel prima zo. Ik heb mijn jas inmiddels los gedaan, ik twijfel of ik hem uit zal doen, maar doe dat toch maar liever niet. Als Mama terugkomt van de schakist, gaan we nog even in Ruigrijk kijken en daarna wat te eten halen. Het is inmiddels al ver in de middag en onze magen rammelen behoorlijk. Na de lunch gaan we nog even naar Carnaval Festival en Fata Morgana. Als we Fata Morgana uitkomen, lopen we achterom naar het Efteling Theater voor de parkshow. Die hebben we nog niet gezien, en we zijn wel nieuwsgierig naar de Tika is Jarig show. De show blijkt wel leuk te zijn, maar niet zo superdenderend; die show over Hans Christian Andersen was tien keer leuker!

Als we de show uitkomen hebben we nog net de tijd om even bij het Spookslot en bij Pandadroom te gaan kijken, en dan zit deze Eftelingse dag er al weer op! Jammer, maar helaas, tijd vliegt en dergelijke kreten roepen we tegen elkaar. We hebben een supertoffe dag gehad, maar we vinden het allebei jammer dat hij alweer voorbij is.

Ciao,

Ingrid.

29-OKT-2007: INDOORSKIËN

We gaan skiën. Binnen. Dat is georganiseerd door Ordina, voor heel de afdeling. Ik kijk er al een poosje tegenop, want skiën lijkt me eerlijk gezegd helemaal niks. Maar iedereen gaat, dus ik ga mee. En eigenlijk vind ik toch ook wel dat ik het tenminste een keertje echt geprobeerd moet hebben voordat ik kan zeggen dat het mijn ding niet is. Anders zal ik het nooit echt weten. Maar ik kijk er stiekem wel tegenop.

Het gebeuren gaat plaatsvinden in de indoorskibaan op Kardinge. Dat is lekker dicht bij mijn huisje, op loopafstand. Daarom ga ik eerst naar huis om mijn laptopje te stallen en een droge broek in mijn tas te proppen. Er is gewaarschuwd dat de baan nat kan zijn, en dus voor alle zekerheid neem ik droge kleding mee. Gauw eet ik nog even een sandwich voor ik ga, want volgens het program begint het buffet pas om acht uur. Daarna trek ik de stoute schoenen aan en loop naar Kardinge. Ik probeer er zin in te krijgen, maar dat lukt niet echt. Nou ja, eerst hebben we nog een werkoverleg, dus ik heb nog even uitstel van executie.

Als ik bij de skibaan kom en naar binnen loop, kom ik in een grote hal waar ze links een soort van skiwinkel hebben en rechts de skibanen. De baan (er zijn er twee) bestaan uit een soort lopende band die schuin omhoog loopt. Een baan staat stil, op een andere baan hebben drie mensen les. Ik zie dat ze zich mogen vasthouden aan een metalen reling die langs de hele onderkant van de baan loopt. Soms moeten ze loslaten, naar achteren gaan met de lopende band mee en dan langzaam over de band terug naar beneden glijden. En dan de reling weer vastpakken. Ik sta er een ogenblikje naar te kijken. Het moet toch te doen zijn, denk ik bij mezelf. Maar eerst moet ik uitzoeken waar dat werkoverleg eigenlijk plaatsvindt. Ik zie een trap, besluit naar boven te lopen en zie boven al allemaal bekende bekendelingen in de bar. Hier moet ik duidelijk zijn. Ik ga bij een collega zitten wat te kletsen voordat het overleg begint.

Het overleg zelf is best wel gewoon. Omdat nog niet iedereen iedereen kent, begint Frank met een voorstelronde. Dan weten we in elk geval van elkaar hoe we heten en of we van DCO of van Vertis komen. Daarna een overzichtje van klanten en opdrachten en dergelijke. Het meeste wist ik al wel, dat had ik bij de koffieautomaat al gehoord.

Na het overleg vertelt iemand van de skibaan hoe het skiën gaat. Eerst moeten we allemaal naar beneden om schoenen uit te zoeken en daarna mogen we in groepjes van 6 de twee banen op. Drie per baan. Mijn hoop dat ik er onderuit kan komen groeit. Ik loop met mijn collega's mee naar de schoenenrekken. Er staan allemaal ongewone maten op de skischoenen waar we geen touw aan vast kunnen knopen. Gelukkig hangt er een papiertje met een conversie tabel er op. Ik kijk er op en zie dat ik maar 25,5 nodig heb. Het kost wat zoeken, maar uiteindelijk heb ik een paar dat mijn maat lijkt te zijn. Nu nog uitzoeken hoe die dingen dichtgaan. Ik vraag of Feike het weet en hij vertelt me hoe het moet.

Als de boel éénmaal dicht zit en ik even heen-en-weer loop om te proberen hoe die skischoenen lopen, vind ik dat het om de kuiten toch wel erg strak zit. Volgens mij gaat dat straks niet goed, het bloed kan nu nog wel naar beneden mijn voet in, maar ik twijfel of het weer naar boven mijn been in wil. Die skischoen zit wel erg strak. Ik vraag één van de mensen van de skibaan, en het blijkt dat je die skischoenen ook wat ruimer kunt stellen. Gelukkig, dat zit beter!

Terwijl de eerste groep al heel enthousiast op de baan staat, kijk ik er naar. Het lijkt me vreselijk eng, maar ik begin te vinden dat ik het toch minstens één keertje gedaan moet hebben. Als de eerste groep klaar is, stap ik dapper de baan op, samen met Ingeborg en Hendrik. De instructeur stelt onze ski's af. Terwijl de instructeur met mijn buurman bezig is, til ik een voet met skischoen en ski op. Sjonge, wat is dat zwaar! En onhandig! Even later vertelt de instructeur wat basisdingen over de houding. We moeten ons vasthouden aan de metalen reling, en met licht gebogen knieën staan met het gewicht op de voorvoet. En we moeten ons stevig vasthouden als de band begint te lopen. Ik hou me heel stevig vast en kukel zowat voorover tegen de reling als de band echt begint te lopen. Help, dit is inderdaad eng. We zijn nauwelijks begonnen of ik sta al peentjes te zweten. Dit is zeer beslist géén goed idee, denk ik bij mezelf! De instructeur zegt dat we moeten ontspannen.

Ik doe mijn best, maar het lukt niet. Ik heb moeite om die verdorde ski's recht te houden, ze zwabberen alle kanten op en ik kom bijna in de knoop. De instructeur zet de baan stil en legt uit wat er fout ging. We proberen het nog eens, en uiteindelijk gaat het ietsje beter. We moeten nu onze ski's in een V zetten, en dan proberen te remmen. Volgens de instructeur moeten we dan achteruit gaan. Ingeborg en Hendrik lukken het wel, maar mij lukt het niet. Zou ik onbewust niet achteruit durven, omdat je dan bij die reling vandaan gaat? Ik ben blij als de instructeur roept dat er gewisseld moet worden. Hu, gauw van die baan af.

Frank vraagt "Was het wat?" als ik langs hem heen de baan afstap (ze staan natuurlijk allemaal te kijken, grrr!). Ik roep "Nee, helemaal niet!" en iedereen schiet in de lach. Ik vertrek naar een stoel om even uit te bibberen en te ontspannen terwijl ik Frank, Feike en Maarten de baan op zie stappen. Ik zie dat die drie heren het duidelijk eerder gedaan hebben, ze staan er zo zeker bij op die ski's. Zo lijkt het zowaar zelfs makkelijk. Even later zie ik dat het toch zo makkelijk niet is, want Frank kukelt op een spectaculaire manier ondersteboven. Stiekem ben ik daar blij mee, ik ben dus niet de enige die het moeilijk vindt.

Ik twijfel of ik nog een tweede keer die baan op moet stappen. Eigenlijk zie ik dat totaal niet zitten, die eerste keer vond ik zo eng. Maar aan de andere kant vind ik ook wel dat ik mezelf niet zo snel mag laten kisten, dus uiteindelijk besluit ik, na wat overreding door collega's, dat ik het toch nog een keertje moet proberen. Met lood in de schoenen stap ik die baan op (en die skischoenen zijn al zo zwaar!) om nog een skiles te nemen, samen met Ingeborg en Margot dit keer. We moeten ons weer vasthouden aan de reling en in de spiegel kijken die voor de baan hangt. De instructeur komt ook de baan op en skiet achter ons. Ingeborg moet haar ski's in een V zetten en remmen. Ze gaat meteen een heel stuk achteruit en skiet dan langzaam weer terug naar de reling beneden. Daarna moet ik. Ik probeer ook te remmen, maar het lukt niet echt, ik denk dat ik te bang ben om die reling los te laten. Kunnen ze niet een reling maken die met je mee gaat, vraag ik me af. De instructeur laat het er even bij zitten en Margot mag. Haar lukt het ook best goed, ze gaat

een heel eind achteruit en skiet net als Ingeborg langzaam weer terug naar beneden. Ik voel me best wel stom dat het mij als enige niet lukt. Als ik nou maar niet zo bang was, dan ging het vast direct al veel beter. De instructeur heeft door wat mijn probleem is, hij komt voor de reling staan en ik moet zijn hand vastpakken en daarna remmen door mijn ski's in een V te zetten. Ik ga inderdaad achteruit en hij gaat met me mee terwijl ik zijn hand vast mag blijven houden. Als we een eindje de mat op zijn, laat hij me los en sta ik op mezelf. En dat lukt ook nog. Ik ben best trots op mezelf, maar toch ga ik gauw terug naar de veiligheid van de reling onderaan de helling.

Als deze tweede sessie is afgelopen, zit ik op een bankje te kijken naar Marieke en Xandra. Die zijn duidelijk al veel verder, die doen allerlei moeilijk uitzierende dingen alsof het niks is. Ze lijken hun hand er niet voor om te draaien en ik vind het heel knap wat ze doen. Ik weet nu tenslotte uit eigen ervaring dat het supermoeilijk is!

Later, als iedereen uitgeskiet is, gaan we wat eten boven in de bar. We zitten er nog even over na te praten en Xandra vertelt dat ze het minder makkelijk vindt dan dan ze het doet lijken. Ze vraagt of ik in januari ook mee ga met het Ordina skiweekend. Ik sla af, want dát lijkt me nog even een brug te ver. (en te koud trouwens, al die sneeuw). Maar tijdens de koffie en het natafelen ben ik toch trots op mezelf dat ik het gedaan heb, en zelfs nog een tweede keer terug die baan op gegaan ben. Ik weet nu dat skiën mijn ding niet is, maar ik weet ook dat ik het best zou kunnen leren als ik dat zou willen. En met dat besef ben ik best tevreden!

Ciao,

Ingrid.

11-NOV-2007: DE ZWARTE MARKT

Vandaag ga ik iets leuks doen. Samen met zeven andere leuke mensen. We hebben afgesproken om vandaag naar de Zwarte Markt in Beverwijk te gaan. Dat is een supergrote markt waar het leuk winkelen is. Ik moet er niet te vaak heen, maar zo eens per anderhalf jaar of zo vind ik het toch wel leuk. Helemaal nu we met zo een grote en gezellige groep gaan.

We verzamelen om 8:30 bij Tina. Iedereen is mooi op tijd, dus we hebben een mooie, lange, leuke, gezellige dag voor ons. We zijn met 8 personen, dat past mooi in 2 auto's. Eddy, Tina, Jikke en Mama gaan in de eerste auto en Sigrid, Floor, Didi en ik gaan in de tweede. Nadat we afgesproken hebben waar we koffie gaan drinken, worden de motoren gestart en gaan we op pad. Bijna iedereen heeft wel wat snoep meegenomen, dus ik kom vast wel weer een pondje aan vandaag.

Onderweg besluiten we dat we vinden dat het snoep niet goed verdeeld is; we sms-sen naar de andere auto dat ze wel met ons mogen delen. Even later rijden ze richting een parkeerplaats. We denken: "die moeten tanken". Dat blijkt niet zo te zijn; dus veronderstellen we dat er iemand naar de wc moet. Ook dat blijkt een foute gedachte, ze stappen uit en komen vragen of we snoep willen delen! We schieten direct in de lach, dat hadden we niet verwacht. Dit zet al direct de toon voor dag en de rest van de rit verloopt in een heel plezierige stemming.

Eenmaal in Beverwijk staat de parkeerplaats amper halfvol. Nog lekker rustig dus, denk ik bij mezelf. Nog wel, maar dat verandert al snel. De hallen en gangpaden worden al snel drukker, en omdat het hier en daar best wel smal is lijkt het al gauw erg vol. We neuzen wat hier en daar en bij een bling-kraampje vind ik een zwartleren armbandje. Er ligt een bakje bij met lettertjes, die aan het armbandje horen. Dat vind ik een leuk systeem en ik probeer te bedenken welk woord ik aan het armbandje wil hebben.

Uiteindelijk kies ik een y, een x, een e, een s en twee hartjes. Samen wordt dat dan "SEXY", met een hartje voor en een hartje achter het woord. Ik vind het zo leuk dat ik hem gelijk om doe als we even later koffie zitten te drinken. Behalve wat eten en drinken is dat ook mijn enige aankoop vandaag. We neuzen overal, maar ik zie niks leuks wat mij ook nog gaat passen. Zelfs het paar superleuke rode laarsjes dat ik zie hebben ze niet in mijn maat. Maat 39 hebben ze wel, maar met mijn brede voeten en hoge wreef passen ze niet. Wel erg jammer, maar helaas.

Daarna gaan we koffie drinken. We komen een kraampje tegen met "Versie Koffie" geadverteerd. En dat lijkt ons wel wat. Omdat het vers is, moet het eerst gezet worden. De meneer achter de toonbank zegt dat hij het zo meteen komt brengen. Dat vinden we een goed idee. Floor geeft door waar we zitten gaan en even later komt de koffie. En hij smaakt uitstekend. We waren allemaal ook wel toe aan een kopje.

Na de koffie struinen we verder. We komen een kraampje tegen van een standwerkermeneer die tassen met cadeaus weggeeft tegen betaling van tien euro. We staan er even bij te kijken. Het zijn goed grote tassen die gevuld worden. Ik betwijfel of er veel nuttigs bij zit (wat kun je tenslotte

verwachten voor tien euro?), maar Eddy en Didi lijkt het wel leuk. Ze leveren beiden een tientje in en doen mee. De standwerkmeneer brengt het leuk, maar als ik even sta te luisteren krijg ik toch het gevoel dat er bij hem een plaat blijft hangen. Hij zegt steeds hetzelfde. Wat een baan eigenlijk, denk ik bij mezelf. Heel de dag hetzelfde riedeltje afdraaien. Dan vind ik mijn werk toch leuker.

Aan het eind van dag, als het al begint te schemeren, brandt een discussie los over waar we gaan eten. Nadat er wat ideeën op tafel gekomen zijn, besluiten we dat we gewoon op weg gaan en wel zien wat we tegen komen. En dat komt ook helemaal goed, we zijn nog maar net op weg als we een routiers-restaurant tegenkomen, waar we prompt stoppen. En het is ook best een goed restaurant. De kipfilet mexicaans die ik bestel blijkt heerlijk mals. En dan, na een lekkere kop koffie tot besluit, is het alweer tijd om de auto op te zoeken. We moeten tenslotte nog helemaal naar Groningen, en morgenochtend staat de wekker bij allemaal weer vreselijk vroeg te jodelen.

Toch vind ik het niet zo erg dat we nog een heel eind moeten, dan kan ik onderweg mooi aan een verhaaltje werken voor in mijn blog..

Ciao,

Ingrid

16-NOV-2007: STENEN GOOIEN

"Wie zonder zonde is, werpe de eerste steen" is een gezegde (ééntje uit de bijbel nog wel, maar dat terzijde). Nu, of zij zonder zonde is dat weet ik niet, maar de eerste steen heeft ze geworpen. Een dominosteen.

Een hele mooie dominosteen, goud met diamanten. En na die eerste moeten er nog een paar miljoen vallen. Wie ze is? Katie Melau (of was het nu Mulau? Malau misschien?). Onder begeleiding van de hoofd-dominostenen-neerzetter, wiens naam ik alweer kwijt ben. Samen lopen ze over een soort doorzichtige steiger naar een plek middenin, waar die gouden eerste steen staat. Stiekem vraag ik mezelf af wat er gebeuren zou als ze uit zou glijden en van dat plankier zou vallen, zo pardoes middenin de dominostenen. Helaas zal ik het antwoord op die vraag nooit weten, want ze struikelt niet en heel het project kan gewoon doorgaan.

Jullie snappen het vast al: ik heb vanavond naar Domino Day zitten kijken. Samen met een paar miljoen andere Nederlanders denk ik zo (nou ja, minus degenen die nu allerlei "Harry Potter en de Relieken Des Doods"-manifestaties bijwonen dan). Ieder jaar komt het weer terug, vaste prik in november. Zelfs de tune blijft hetzelfde van dat programma op SBS6. Eerst beginnen ze met wat bla over het opzetten, over de thema's en projecten, over de bouwers, over het internationale karakter, en meer van dat soort achtergrondinformatie. Pas als je dat anderhalf uur uitgezeten hebt, worden de stenen daadwerkelijk omgegooid.

En als Katie Melau (of was het Mulau?) die eerste steen heeft omgegooid en ik een poos naar omvallende dominostenen heb zitten kijken begin ik na te denken. Ik had me nog zó voorgenomen om dat in het weekend niet te doen :), maar dominostenen zijn dusdanig on-boeiend dat ik het toch niet kan laten.

Eigenlijk is dominostenen omgooien namelijk een raar iets. Er zijn bij mijn weten ook niet zo heel veel landen die er actief aan meedoen, aan de race om dat wereldrecord. Even neuzen op de website dominoday.nl leert dat het geneuzel in 1986 is begonnen, met een Nederlands record van 1 miljoen stenen. Toen de heren en dames TV-makers éénmaal doorhadden dat het een kijkcijferhit was (wat nog een poosje duurde; want na die eerste recordpoging werd hij in 1998 pas voor een tweede keer gedaan), hebben ze hem vaker op het program gezet. Sindsdien weet SBS6 ieder jaar weer een hele ploeg supergeduldige mensen bij elkaar te krijgen die al die stenen neerzetten. En dat alleen maar om ze omgegooid te zien worden.

Want dat is ook raar aan dit evenement. Het is destructief en constructief tegelijk. Je offert maanden van je tijd op om die miljoenen neer te zetten, en dan ga je heel het zootje tegen de vlakte smijten! Maanden werk weg! Maar het mooie is, dat je die stenen zo tegen de vlakte smijt, dat uit die destructieve actie hele mooie nieuwe afbeeldingen tevoorschijn komen.

Zo is er een veld met Martin Luther King, en daarnaast komen Mahatma Gandhi, Moeder Teresa en andere goed-doeners tevoorschijn. Ergens anders hebben ze heel leuk een supermarkt uitgebeeld, met kistjes fruit en pakken cornflakes (of iets dergelijks) als "dominostenen". Ik zie paprika's en sinaasappels over de vloer rommeldebommelen. Vlak daarna is een heel groot stuk waar ze heel mooi hebben weergegeven hoe in de loop der decennia de hoeveelheid afval toegenomen is. Ze beginnen in den beginne, met veel natuur, kleine huisjes en een meneer met een knapzak die door het landschap loopt. Later worden de huisjes al minder klein en de meneer met de knapzak wordt vervangen door een persoon op de fiets. Er dwarrelt uit een hoek ergens buiten het gezichtsveld van de camera een geelkleurig iets het veld op. Afval. Nog weer later wordt de fiets een autootje en het weggegooide boterhamzakje wordt een plastic fles. Op het laatst wordt het autootje een MPV-achtig vehikel en het weggegooid flesje wordt een hele afvalzak (zo'n grote grijze nog wel), waarvan de inhoud wordt uitgestort over alle inmiddels omgevallen stenen.

En er was een draak uit één of ander Amerikaans sprookje. Verderop, in het stuk Letting go hebben we iets met een Boeddha (die bleef staan trouwens) en met parachutisten (die wel allemaal vallen - in formatie nog wel). Ik zie wierook voorbij komen en ben blij dat er nog geen geur-TV bestaat want ik hou niet zo van wierook. Ik vind wierook ongeveer net zo lekker ruiken als die weeïge geur van de suikerbietencampagne. Niet erg lekker dus.

Maar naast alle dominostenen die vallen, zijn er ook een hoop die eigenwijs staan te wezen en dwarsliggerig blijven staan. Helemaal aan het begin, in het stuk van Liefde zijn een aantal dingen die blijven staan. Ik vind dat wel jammer, want nu zal ik nooit weten wat voor afbeeldingen daarop gestaan hadden. En later, bij Martin Luther King zie ik ook een aantal stenen die blijven staan. Stiekem vraag ik me af waarom ze nog van dat soort velden maken - Martin Luther King had een soort van speciale opstelling waardoor het plaatje beter uitkomt - want daar blijven ieder jaar weer stenen staan. Je zou denken dat ze dat na tien jaar toch wel onder de knie beginnen te krijgen, maar dominoparcoursen ontwerpen is duidelijk toch een moeilijker iets dan het zo 1-2-3 lijkt.

Ik neem nog een glas water en keer van het schrijven van dit stukje terug naar het kijken naar Domino Day. Ze zijn nu bezig met de wasmachine, de droger en de waslijn. Mijn nadenkerige bui is gelukkig weer weg, op het bedenken van een fatsoenlijk einde voor dit stukje na dan.

Wie zonder zonde is, werpe de eerste steen.

Jezus Christus zei het.

Maar vanavond gooit die Katie dingetjes een heleboel stenen om.

Zouden dominostenen wel meetellen?

Ik hoop dat ze dat wereldrecord halen.

Ciao,
Ingrid.

02-DEC-2007: GREASE IS STILL THE WORD!

Voor veel mensen is de zondag een rustige dag. Religieuzen gaan naar de kerk, de winkels zijn dicht - meestal - en buiten regent het heel de dag.

Zo ook vandaag. Ik was laat wakker, gisteravond toch op tijd naar bed gegaan, dus dat kan het niet zijn. Wel vreemd. Kennelijk heb ik een enerverender week achter de rug dan ik denk. Het heeft alle schijn van een normale herfst-zondag. Inclusief de regen. Onder het ontbijt vraag ik me af hoeveel mensen vandaag Sinterklaas zullen vieren. En hoeveel dat gisteravond al gedaan hebben. Terwijl ik me dat afvraag schiet het me te binnen dat ik nog een Sinterklaas-cadeautje moet inpakken.

En ik moet nog een gedichtje schrijven ook. Gelukkig heb ik met sinterklaasgedichtjes nooit zo heel veel moeite; ze vloeien redelijk makkelijk uit mijn pen. Ongeveer net zo makkelijk als ik deze stukjes schrijf. Makkelijk.

Afijn, als dat allemaal klaar is, en de lunch ook verorberd is, vind ik het tijd om naar de stad te gaan. Ondanks het sombere weer ga ik lopend. Nu ik een afspraak heb om aan het eind van het jaar 4 kilo afgevallen te zijn, moet ik daar tenslotte ook wat voor doen.

In de stad is het druk en vol met mensen die op het laatste moment nog wat sinterklaasinkopen willen doen. Eerst ga ik een kopje koffie drinken bij V&D. Daar heb ik na die wandeling wel zin in, en bij V&D hebben ze van die lekkere Latte Macchiato koffie. Onder de koffie bedenk ik waar ik heen zal gaan. Eigenlijk is het veel te nat buiten om te gaan winkelen. Daarom besluit ik dat ik zin heb om met dit druilerige weer lekker in de bioscoop te zitten. Alleen weet ik niet wat er draait. Maar dat is niet erg, want bij de kassa hebben ze een groot bord van ledjes, waarop altijd staat welke film hoe laat begint. Daar kan ik wel op zien welke films ze vanmiddag hebben. Ik sta even te wachten totdat de middag voorbij komt (hij staat op avond als ik binnen kom lopen). En tot mijn stomme verbazing staat de film GREASE op het bord. Hij begint om half vier.

WAUW!!

Echt waar?

COOL!

denk ik bij mezelf.

Ik ken Grease natuurlijk, zoals waarschijnlijk iedere danser. Maar ik heb hem nog nooit in de bioscoop gezien, dat lijkt me heel erg gaaf. De meneer die me mijn cola (light) verkoopt, weet te vertellen dat ze elke zondag voor de kerst een muziekfilm hebben met ingang van vandaag. Nou, dat knoop ik natuurlijk goed in mijn oren!!! Want dat klinkt supergoed. Hij noemt Grease, maar één

van de komende weken komt ook de enige echte Jesus Christ Superstar. Ik besluit om de komende zondagen zoveel mogelijk vrij te houden, koop een kaartje en wat te drinken en loop naar de zaal.

De zaal zit inmiddels al redelijk vol. Althans, zo lijkt het op het eerste gezicht. Op het tweede gezicht valt dat wel mee, het zaaltje bevat nog geen twintig mensen. Maar aangezien dat allemaal zich nogal druk en mutserig gedragende tieners zijn, lijkt het kleine zaaltje des te voller. Ik zoek een plekje niet al te dichtbij die groep meiden (en een paar jongens), en hoop dat ze tijdens de film hun mond een beetje houden. Ik vermoed dat dat wel lukken zal, ze zien er jong genoeg uit om Grease nog nooit gezien te hebben.

De verlichting gaat uit en de deuren gaan dicht. De film begint. Eerst verwacht ik de nodige trailers en reclamefilmpjes. Die zijn er immers altijd. Er komt een scène op het strand, met golven en branding en twee mensen. Hé, dat is de film al! Iedereen rumoert nog, dus de anderen hebben nog niet echt door dat de film al begint en denken ook dat het om een trailer gaat. Pas als het woord Grease in beeld komt, wordt het stil. En blijft het stil. Heel de film blijft het muisstil. Ook die tieners een paar rijen verderop. Gelukkig, want Grease is een mooie film, veel te mooi om zomaar doorheen te kletsen.

Over de film zelf hoef ik niks te vertellen, het verhaal van Danny en Sandy kennen jullie vast al wel (en anders kun je hem altijd nog opzoeken op [IMDB](https://www.imdb.com/)). Als hij afgelopen is loop ik met een gelukkig gevoel de bioscoop uit. Het was mooi om hem op het grote witte doek te zien.

Buiten de bioscoop loop ik langs een reclamebord waar voor heel de maand de zondagmiddagfilms op staan die ze gaan vertonen.

Voor vandaag is het Grease, volgende week (9 december dus) komt Ja zuster. Nee zuster en de week daarna (is 16 december) komt Jesus Christ Superstar. Met Ja zuster, Nee zuster heb ik niet zoveel, maar ik besluit om Jesus Christ Superstar zo snel mogelijk in mijn agenda te zetten!

Ciao,

Ingrid.

27-DEC-2007: KREUPEL IN DE EFTELING

's Ochtends gaat al vroeg de wekker. Nog vroeger dan anders. Normaal, als ik moet werken, staat de wekker op 06:00 en meestal sta ik dan op zo tegen 06:30. Maar vandaag moet ik mijn bed uit om *huiver* 05:30! Het is echter wel voor een "goed doel": we gaan twee dagen naar de Efteling. Dat is al een hele traditie bij Mama en mij, met de kerst zitten wij lekker in de Efteling. De familie en onze vrienden en kennissen weten dat al precies. Toen er laatst een paginagroot artikel over in de krant stond, lag hij direct in mijn moeders brievenbus. Fijn was dat, want wij lezen niet alle kranten.

En vandaag gaan we er eindelijk weer heen. We zijn sinds afgelopen zomer niet meer naar de Efteling geweest; veel te veel andere dingen te doen die ook leuk zijn. Ik heb er zin in en ondanks dat ik te kort geslapen heb, ben ik er helemaal bij als de taxichauffeur aanbelt. Als de taxi onderweg is naar het Hoofdstation, bel ik Mama. Dan staat ze al klaar in de hal als we aan komen rijden en dat scheelt weer een paar dure taxi-seconden. Op het station stempel ik mijn treinkaartje eerst nog even af. Dat moet, want het is een dagkaart zonder datum, die ik de afgelopen week bij Blokker gekocht heb. Twee personen voor vijftwintig euro; daar kun je nog eens voor gaan treinen nietwaar?

De trein staat al klaar. Het is de eerste van de dag, dus waarschijnlijk staat hij er al sinds vannacht. We hoeven op Amersfoort pas over te stappen, dus we maken het ons gemakkelijk. We doezelen wat, en we werken wat aan de Dr.Denker-puzzel van dit jaar. Veel woorden vinden we niet. We zijn duidelijk allebei nog veel te duf om coherent te kunnen denken. De overstap op Amersfoort gaat van een leien dakje, maar als we even later op Utrecht komen, begint het geduvel. Ik stap de trein uit, en . . .

KLABAM!

Ineens lig ik languit met mijn snufferd op het perron. Ik vraag me af waarom ik ineens lig in plaats van loop. En probeer uit te vissen wat er "stuk" is. Een passagier, een politieagent en Mama helpen me weer overeind en direct voel ik wat er mis is: mijn linkerenkel is verstuikt. Echt verstuikt, hij doet hartstikke zeer! Vlakbij is een wachtkamertje. Daar helpen ze me naartoe. Daar kan ik even rustig zitten en de schade opnemen. Buiten bereik van koude wind krijg ik het dan ook niet zo gauw koud. De politieagent blijft nog even hangen; hij wil eerst zeker weten dat het wel gaat met mij voordat hij verder gaat met zijn ronde. Als ze geen bekeuringen uitdelen, zijn politieagenten toch wel je beste vrienden.

In de wachtkamer besluit ik dat ik eerst even wil zitten, en het been even omhoog. Ik weet nog van mijn EHBO-lessen dat dat moet. Eigenlijk moet ik nu koelen met koud water om de zwelling te verminderen, maar ik heb geen idee waar ik koud water vandaan moet halen, dus laat ik dat maar. Dan ineens word ik duizelig. Ik ga toch niet flauw vallen? Ferm spreek ik mezelf toe en de duizeligheid zakt weg. Om even later weer terug te komen. Ik hoor mijn EHBO-instructeur in

mijn hoofd, hij zegt dat je slachtoffers het beste kunt laten liggen, omdat "ze er anders vanzelf wel bij gaan liggen". Ik beseft dat ik nu ook zo'n slachtoffer ben, ik ga gauw op de grond liggen voordat ik flauwval. Mama vraagt ik om wat rugzakken onder mijn been op te stapelen om het hoog te houden. Zo blijf ik een flinke poos liggen en uiteindelijk begin ik me weer wat helderder te voelen. Na een flink aantal minuten besluit ik dat het wel weer gaat. Min of meer tenminste. Ik ga overeind zitten om te testen hoe dat gaat. Dat gaat. Dan ga ik op het bankje zitten. Ook dat blijkt te gaan. Nog even aarzel ik, dan probeer ik op te staan. Ik strompel de trap op naar een bankje in de stationshal en Mama haalt een kop thee. Terwijl zij naar de kiosk is, valt me op dat over tien minuten een trein vertrekt die naar Den Bosch gaat. Het lijkt me wel wat om die te nemen. Mama vindt het ook een goed idee, en ik trek mijn jas aan. Terwijl ik dat doe, gooi ik mijn lekkere kopje thee op de grond. Stik. Dit is dus echt mijn dag niet. Maar ik wil toch naar de Efteling, pechdag of niet.

Gelukkig gaan er ook wel dingen goed vandaag, want de trein staat er al en hij vertrekt ook mooi op tijd. Maar éénmaal in Den Bosch slaat de pechconingin weer toe, want de door de reisplanner beloofde sneldienst rijdt niet. Wel vanuit Tilburg, zo krijgen we te horen. Dat wordt dus terug over Tilburg, besluiten we meteen. Ondertussen lopen we (in mijn geval meer strompelen, maar oké) naar de halte van de langzame dienst. Dat duurt dan wel erg lang, we komen er in elk geval mee waar we heen willen. En het blijkt niet echt veel uit te maken uiteindelijk. We zouden volgens de reisplanner een half uur onderweg zijn en dus om 10:45 aankomen. In plaats daarvan zijn we een onderweg en komen we om 11:15 aan. Aangezien het park pas om 11:00 open gaat, maakt dat niet veel uit.

Een uurtje later, bij de bushalte van de Efteling, legt een actievoerende Rover-meneer uit wat er aan de hand is. De sneldienst rijdt inderdaad alleen vanuit Tilburg. "Maar lijn 168 staat wel op mijn reisplan, kijk maar", zo vertel ik hem. Hij vraagt wanneer ik dat ding heb uitgeprint. Zondag. "Ja, dat klopt, dat is een foutje" krijgen we te horen. Foutje van Veolia - de lokale busboer - dus. Hij moedigt ons aan om een klacht in te dienen. Ik neem zijn flyertje aan en besluit er nog eens over te denken als ik weer thuis ben. Eerst wil ik het park in.

Aangezien mijn enkel niet echt mee wil - ik ben weliswaar mobieler dan verwacht, maar niet bepaald j_-d_t - gaan we in het park eerst iets drinken. Bij de Octopus. We hebben allebei al wel een beetje trek, dus Mama komt terug met koffie, thee en twee heerlijke donuts. Dan kunnen we onze dorst lessen, onze "honger" stillen en dan kan mijn enkel ook even rusten. Want daar is hij wel weer aan toe na dat stuk van de bushalte naar de Octopus. Ik zie het nog steeds niet echt zitten vandaag (en morgen ook nog!), maar zet toch door. Ik denk over een pijnstillertje, maar doe dat toch maar niet. Dan kan ik niet meer voelen hoe mijn enkel ervoor staat ben ik bang.

Zonder lijkt me veel beter.

Na de koffie en thee trekken we naar de Fata Morgana. Er staat niet zo een hele lange rij, maar we moeten toch nog wel een kwartiertje wachten voor we er in mogen. Ik vind het wat lastig nu om in het bootje te klauteren, maar met een helpende hand van een parkmedewerker lukt het toch prima. Fata Morgana zelf is mooi als altijd. Ik maak geen foto's. De camera heb ik wel meegenomen, maar ik heb geen zin om hem te voorschijn te halen. Dat is me nu net te veel gedoe. Bovendien heb ik zin om de wereld even vanuit mijn eigen ogen te bekijken, in plaats van door een camera. Je ziet de dingen dan toch weer heel anders.

Van de Fata lopen (mijn strompelen begint nu zowaar een klein beetje op lopen te lijken) we bij het Salzburgerland langs. We neuzen in de diverse blokhutten en zien een schilderess aan het werk. Ze zegt dat schilderen heel simpel is: gewoon donker maken wat donker moet en licht maken wat licht moet zegt ze. We schieten in de lach (dat doet het tenminste nog :)) en vragen ons af hoe je dan weet wat donker moet en wat licht moet. Dat is kennelijk de grote kunst.

Daarna zien we nog iemand in de weer met riet vlechten, een mevrouw is bezig met glas en er staat een miniatuurdraaimolen. We bewonderen het allemaal uitvoerig alvorens naar het KinderWinterWonderland te gaan. Daar gaan we warme chocolade drinken. We hebben in de Octopus namelijk een reclame gezien dat je er een mooie grote gele beker bij kunt kopen. We hebben al vier van die bekers. - eentje per jaar, en elk jaar staat er een ander plaatje op. Dit jaar staat er een kabouter op, die op een kommetje erg hete soep aan het blazen is. Ik geef Mama mijn portemonnee mee en even later komt ze terug met twee mooie grote gele bekers. Met het kabouterje er op en een hele lekkere inhoud. Ze heeft boven op de warme chocolade namelijk een dot slagroom gedaan.

Jammie!!

Na die overheerlijke warme chocolade (wat smaakt dat toch lekker als je dat nooit bestelt) discussiëren we over waar we naartoe willen. Uiteindelijk valt de keus op Carnaval Festival. Waar zowaar een korte rij staat. Daarna lopen we via het Anton-Pieckplein naar het Eftelingmuseum. Ze hebben daar een tentoonstelling over live-entertainment in de Efteling, en wij willen natuurlijk weten of De Enige Echte Efteling Fanfare er ook bij zit. Eénmaal tevreden als we ze inderdaad gezien hebben, gaan we op jacht naar voedsel. Het pannenkoekenrestaurant lijkt ons wel wat, maar als we daar aankomen, blijkt het vol te zijn.

Heel de avond is volgeboekt. We vinden dat erg jammer, en besluiten om dan maar in de Globe-trotter te gaan eten. Ze hebben daar erg lekkere saté. We hebben geluk, want er zijn nog twee stoelen vrij. We zitten dan wel een beetje dicht bij de ingang, en dus op de tocht, maar we zitten tenminste. En daar ben ik best blij mee, want mijn enkel wordt onderdehand best wel moe van alle geslenter. Mijn andere ledematen ook trouwens. Na het eten, als het donker is, gaan we nog door het sprookjesbos heen, en dan vinden we het wel mooi geweest voor vandaag.

Lekker naar het hotel - wat met mijn enkel nog een behoorlijke trip is - en een kopje thee drinken in de bar, daar hebben we zin in. Alhoewel Mama liever koffie bestelt. Nadat ik mijn stukje over vandaag af heb, en Mama zat is van de Dr.Denker van dit jaar, gaan we fijn naar bed en lekker slapen!!

De volgende ochtend word ik wakker van de wekker. Ik heb een stuk beter geslapen dan de vorige nacht. Het bed ligt zo lekker dat ik geen zin heb om op te staan. Gelukkig hebben we nog wel wat tijd voor het ontbijt, dus kan ik nog een heerlijk momentje liggen lanterfant. Ik neem me voor om morgen pas tegen half negen te beginnen in plaats van om kwart over zeven. Het blijft vast zó rustig dat zo vroeg beginnen geen enkele zin heeft. Terwijl ik zo een beetje wakker lig te worden, bedenk ik me welke klusjes ik vandeweek mooi even kan doen. Dan word ik echt wakker: ik geef mezelf flink op mijn kop, omdat ik aan werk denk op een vrije dag. Da's niet helemaal de bedoeling. Ik ga maar gauw mezelf aankleden. Voor ik naar het ontbijt vertrek check ik mijn en-

kel nog even; hij blijkt behoorlijk dik te zijn. Vanavond maar even stevig inzwachtelen, denk ik bij mezelf. Maar onze magen dicteren ons eerst naar de ontbijtzaal.

In de ontbijtzaal is het nog rustig. Er staan een viertal tafeltjes apart gedekt en alle andere tafels zijn aan elkaar geschoven voor een groot gezelschap. Kennelijk houdt een familie de familie-ereünie hier. Een van de vier aparte tafels draagt geen kamernummer; ik trek de conclusie dat die voor ons bedoeld is. Mama sluit dat nog even kort met de hotelierster. "Ja, die is voor jullie. Jullie weten wel hoe het werkt toch?". Dat klopt, we pakken een glaasje jus d'orange, een glaasje melk en wat te eten. Ze hebben beschuiten en knäckebröd, dat heb ik thuis nooit. Lekker. En omdat dit toch "stoute" dagen zijn, neem in plaats van Bécèl boter voor één keertje Echte Boter. Ook dat heb ik zelf nooit in huis (meestal heb ik AH bewust of zoiets). Ik ga lichtelijk mank lopend terug naar mijn plaats - die enkel van mij is nog steeds in staking - en geniet in alle rust van mijn ontbijtje. Tenslotte hebben we alle tijd, de Efteling is toch pas om elf uur open.

Na het ontbijt een lekker kopje koffie - daar kan ik ook weer lekker van genieten, gisteren was ik consequent aan de thee - en dan de laatste dingetjes even inpakken. Mama vraagt zich af of je inmiddels weer kunt pinnen, ik ga mij dat prompt ook afvragen want dat weet ik niet. Ik weet wel dat ze vorig jaar (of was dat het jaar dáárvoor?) problemen hadden met de pinmachine. Ik heb wel een bordje gezien dat ze voor creditcard-transacties drie euro extra rekenen. Met de creditcard kan het dus in elk geval wel. Ik vertel Mama dat ik er wel ééntje bij me heb, en dat ik die in geval van niet-pin-nood wel kan gebruiken. Maar als we bij de uitcheckbalie komen, blijken onze zorgen allemaal ongegrond want je kunt gewoon pinnen. Fijn!

Daarna lopen we naar de Efteling. Tijdens de wandeling overleggen we waar we gaan eten. Het Witte Paard lijkt me wel wat. Mama vraagt zich af of ik dat red met mijn enkel, ik zeg "We zien wel, er staan toch wel overal bankjes". Het kost wat tijd - ik loop niet zo snel nu - maar ik red het toch mooi wel in één keer naar het Witte Paard. Daar ben ik best trots op. Maar als we er éénmaal zijn ga ik toch gauw zitten. Ze hebben bij het Witte Paard van die leuke banken om de tafels, ik ga precies op een hoekje zitten en leg mijn voet op de bank. Hè, toch even lekker hoor, om die enkel wat rust te geven.

In het Witte Paard is het nog stil. Ze hebben een sprookjes-CD of zo op staan veronderstellen we, want na even luisteren ontdekken we dat een stem het verhaal van de Nieuwe Kleren Van De Keizer vertelt. Terwijl we onze koffie opdrieken luisteren we hoe een klein kind in het vertelsel roept dat die rare keizer helemaal geen kleren aan heeft. We lachen. Het wordt leuk verteld. Na de Nieuwe Kleren Van De Keizer beginnen ze aan de Bremer Stadsmuzikanten. Ook daar moeten we lachen. Als de ezel, de hond, de kat en de haan allemaal tegelijk "muziek" maken, is het een behoorlijk lelijke kakafonie van geluiden.

Maar we willen natuurlijk niet heel de dag in het Witte Paard zitten. We besluiten om even bij Droomvlucht te gaan kijken, daar zijn we de eerste dag niet geweest.

Als we er komen staat op het bordje dat we 35 minuten moeten wachten. Nu, daar doen we het wel voor. Het loopt meestal wel redelijk door, dus dat half uurtje is zo om. Eénmaal in de mean-

dering komen we langs een kraampje. Daar worden straks broodjes Unox verkocht. Dat vinden we eigenlijk best een goede zet. Als mensen staan te wachten, krijgen ze meestal wel zin in wat.

Zoals verwacht loopt de wachtrij lekker door en voordat we het weten stappen we al in een karretje. In een karretje achter ons zitten duidelijk mensen die nog nooit in Droomvlucht zijn geweest, ze roepen bij ieder nieuw tafereel "Ooohh, wat mooi!". Dat vind ik erg leuk, toen ik Droomvlucht voor het eerst zag, reageerde ik ook zo. Droomvlucht is ook erg mooi. De rit is alleen veel te gauw voorbij, even later staan we alweer op het uitstapperron. Ik kijk nog even rond, maar het is erg druk in de Gulden Gaarde, dus we lopen gauw door. We willen naar Villa Volta. Als ik de wachtrij in loop, staan de toegangsdeuren open. Ik vraag me af of ik die nog haal, je moet eerst een behoorlijk stuk door de meandering lopen voor je bij de ingang bent. En nu ik niet zo snel loop, haal ik dat vast niet. Inderdaad blijkt ik dat net niet te halen, als ik het laatste hoekje om loop, gaan de deuren dicht.

Nou ja, dan maar even wachten. Zo lang duurt het toch niet. Tijdens het wachten loopt de rechterwachtrij helemaal vol en blijft de linker leeg. We vragen ons af waarom de Efteling die twee wachtrijen niet een klein eindje doortrekt, zodat duidelijk is dat er twee rijen zijn als je de meandering in loopt. Nu zien mensen dat vaak over het hoofd omdat ze niet goed kijken.

Ook in Villa Volta zitten we met een hoop "first-timers" in de attractie. Het is behoorlijk stil tijdens de twee voorshows (zelfs tijdens de eerste, dat gebeurt toch niet vaak) en in de hoofdshow gillen ze allemaal dat het een lieve lust is. Mama en kijken elkaar aan en lachen. Leuk is dat, ik moet steeds weer denken aan mijn allereerste keer Villa Volta. Als de show is afgelopen, klapt iedereen. Ik klap mee, want ondanks dat ik niet bepaald meer voor de eerste keer in de Villa ben, vind ik de show nog steeds leuk.

Na onze bezoek aan de Sint-Nicolaasplaats lopen we naar het Anton-Pieckplein. We gaan daar even bij het kampvuur zitten. We genieten, het is lekker zo bij het vuur. Ik vraag Mama of ze een wafel wil halen. Die krijg ik alleen in de Efteling, zo'n lekkere dikke Brusselse Wafel. Als ze terugkomt, blijkt dat ze er een lekkere toef slagroom bij besteld heeft. Langzaam eet ik de wafel op, elke hap is een feest. Na de wafel kijk ik dromerig hoe de Eftelingmedewerker het vuur verzorgt. Het is netjes opgebouwd, en het brandt ook lekker. Het is lekker warm, en met die toch wel frisse temperaturen is dat supertof. Pas als we heel nodig naar de wc moeten, staan we op. Na een bezoekje aan de wc gaan we naar Carnaval Festival. Daar is het rustiger dan gisteren. Een mevrouw vraagt wat dit is, en of het geschikt is voor kinderen. We verzekeren haar dat kinderen Carnaval Festival wel leuk zullen vinden. Er staat maar een heel kort wachtrijtje, dus we zijn zo aan de beurt. Daarna lopen we naar het KinderWinterWonderLand om wat te gaan drinken.

Ik wil even zitten en ik heb ook zin in thee in een lekker rustig hoekje.

Na de thee gaan we nog even kijken bij Fata Morgana, maar daar is de rij twee keer zo lang als gisteren. Daarom is het dus zo rustig overal, ze staan allemaal hier in de rij!. We hebben geen zin om zo lang in de rij te staan. Ik opper het idee om naar het Spookslot te gaan, en daarna even wat eten in de Octopus. We vermoeden dat het daarna ook wel weer tijd is om de bus op te gaan zoeken. Voordat we uiteindelijk in Groningen zijn, zijn we ook wel weer vier uur ofzo verder, houden we onszelf voor.

Dus na een bezoekje aan het Spookslot en na een lekkere portie lasagna (aanrader!) bij de Octopus en na even neuzen in Eftelingen gaan we naar de bus. De twee dagen Efteling zitten er weer op, maar ze ondanks mijn enkel wel hartstikke tof. Volgende keer gaan we weer twee dagen achter elkaar, zo nemen we onszelf voor!

Ciao,

Ingrid

Dit was een bundeling van alle op “Rubense Schone Vertelt” gepubliceerde blogs in het jaar 2007. Het blog heette toen nog “Commentarii”.

Tegenwoordig is het blog te vinden op <http://ingridspersonal.blogspot.com>.